ஞானபோதினி.

ஸம்புடம் IV. } 1901௵ ஜூன்௴ 20௳ {புத்தகம். 11

தாயுமானார் தத்துவ விசாரம்.

வணக்கம்.

வாயுமா ணவமலமு மறுபிறப்புந் துறவறத்தான் மாற வீசி
யாயும்வே தாகமத்தி னருள்வலியிற் சிவஞான வாழி மூழ்கிப்
பாயுமால் விடைப்பரம * னிருவியலும் பார்த்துணர்ந்து பதத்தி னொன்றுந்
தாயுமா னவன்றனிரு சரணமலர் சிரமதனிற் றரித்து வாழ்வாம்.

புராதனமெய்ச் சிவஞான போதமெனுஞ் சித்தாந்தப் பொருளி யாவுந்
தராசுமுனை யாநிறுவிச் சாயாம லநுபவத்திற் றமிழைப் பாடிப்
பராவுசிவ மயமாகிப் பரஞானத் தனிமைநெறிப் பரிமே லேறி
நிராமயதே யத்தேகி நிறைதாயு மானவனை நினைந்து வெல்வாம்.

முகவுரை.

உலகின்க ணின்று ஒன்றோடொன்று முரணி யிகலுறூஉம் பலவேறு வகைப்பட்ட சமயங்கள் போலாது, சமயாதீதமாய் முடிந்த நிலையதாகி விளங்கும் அத்துவிதசைவ சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டிய தந்தையானவரும், பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளி னியல்புகளையெல்லாம் உலகமுணர்ந்துய்வான் பெறவைத்தருளியதாயுமானவரும், எம்மவர்க்குச் சருவமானவரும் ஆகிய **ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளது** திருப்பாசுரங்கள் காரணமாக, அவர் ஒருசமயத்தையுஞ் சாராத பொதுநிலையர் என ஓர் சாராரும், தமது விவர்த்த வாதக் கொள்கையை யுடையார் என ஏகான்ம வாதிக

* இரு இயல் ஆவன:—தடத்த லக்கணம், சொரூபவிலக்கணம் என்பனவாம். இவை முறையே பொது வியல்பு, சிறப்பியல்பு எனவுங் கூறப்படும்.

ளாகிய மாயாவாதிகளும் மயங்குவாராயினர். இருவர் மாறுகோள் ஒரு தலைதுணிதல் எம்மவர்க்கிலக்கணமா விருத்தலான், அவர்தங் கூற்றுக்களை யெல்லாம் அடிகளது சரித வாயிலாகவும், திருப்பாசுர வாயிலாகவும் நடுவுநிலையோ டாராய்ந்து நிச்சயித் துண்மை காட்டுவான் ஈதெழுந்த தென்க.

சரித்திரச் சுருக்கம்.

வேதங்களாற் பூசிக்கப் பட்டதும், சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்தம் என்னும் அரசு வீற்றிருப்பதும், புகழாற் றிக்கெங்கும் போயதுமாகிய திருத்தலம் சோழநாட்டின் றென்கோடிக் கணுள்ள ஸ்ரீவேதாரணிய புரியேயாம். ஆங்கு இற்றைக்குச் சுமார் 200 வருடங்களுக்கு முன்னர், வேளாள வருணத்திலே, உழுவித்துண்போர் வகையினருள் தோன்றிய கேடிலியப்ப பிள்ளை என்பார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கல்வி கேள்விகளின் முதிர்ந்து, குருலிங்க சங்கம பக்தியிற் சிறந்து, தம்பெயர்க் கேற்பக் கேடிலராய், அவ்வூர்ச் சிவதல விசாரணைக் கர்த்தராயிருந்தார். அது காலைத் திரிசிர புரத்திலே செங்கோ னடாத்தி யரசு புரிந்த ஸ்ரீமாந் - முத்து விசயரகுநாத சொக்கலிங்க நாயகர் என்னும் வேந்தரேறு * பிள்ளை அவர்களது நற்குண நற்செய்கைகளையும், கல்வி கேள்வி யறிவின் பெருமையையுங் கேள்வியுற்று வரவழைத்து, சிறந்த சம்பிரதி உத்தியோகத் தமர்த்தினர்.

பிள்ளையவர்கள் அரசனது வேண்டுகோட்படி உத்தியோக மேற்று, அதற்குரிய கடமைகளைக் குறைவறப் புரிந்து வந்தனர். அங்ஙனம் நிகழு நாளிலே தமக்கு ஒரே பேறு வாய்த்த சிவசிதம்பரப்பிள்ளை என்னும் அருமைக் குமாரனைச் சந்ததி யின்றி யிருந்த தந்தமையனார்க்கு முன்னரே சுவீகாரமாகக் கொடுத்து விட்டமை

---

* பிள்ளை என்பது வேளாளர்க்குரிய காரண வாக்கப் பெயருளொன்று. இறைவனிடத் திருநாழி நெற்பெற்ற காமாட்சி யம்மையார், அதனை விருத்தி செய்தற் குரியார் இவரே யெனத் திருவுளங்கொண்டு "பிள்ளையே!" என் றழைத்தமையால் வந்ததெனக் காரணங் கொள்க. அது "உள்ளங் குழைந்தா யுழவாற் பெருக்க விதை—பிள்ளையெனக் கூயுதவப் பேணுங்கை" எனத் திருக்கை வழக்கங் கூறியதனாலும் பெறுதும்.

யால், தமக்குச் சந்ததி யுண்டாகத் திருவருள் செய்யுமாறு † தக்கிண கைலாயத்துள் ஒன்றாய வத் திரிசிராமலைக்கணெழுந்தருளி யிராநின்ற தாயுமானேசுரரைத் திரிகாலங்க டோறும் தந்தேவி சகிதமாகச் சென்று ஒருமையுற்று மெய்யன்புடன் றரிசித்தும், நித்திய நைமித்திகாதிகள் செய்தும், விரத மநுட்டித்தும், தானஞ் செய்தும் வருவாராயினர். அக்காலை, பரத கண்டத்துள்ளாரது தவமெலாந் திரண்டொரு வடிவெடுத்து வந்தாற்போலவும், மன்பதைகளின் மலவிருள் துமிக்க இம்மண்ணுலகிற் றோன்றுவான் விமலன் விடுத்தருளியவோர் சித்தாந்த ஞானசூரியன் மானவும் மகவொன் றவதரித்தது. அப்போழ் தத்துத் தந்தையார் அகமிக மகிழ்ந்து செய்யவேண்டியனவெல்லாஞ்செய்து, தாயுமானேசுரர்க்குக் காணிக்கை முதலியனவுஞ் செலுத்தி, சாதகருமமுஞ் செய்வித்தார். சோதிடத்தில் வல்லார், "சுபவோரையிலே ஐந்துகோளுச்சமாகத் தோன்றியதனால் இவர் தேவாம்சமாக அவதரித்தார் என்றும், அனைத்துலகையு மாளவல்ல நரேந்திரனாக, அல்லது தவேந்திரனாக நிலவுவர்" என்றுங் கூறக்கேட்ட இருமுதுகுரவர் மகிழ்ச்சியை யென்னென்பேம். தாயுமானேசுரர் அருளாலுதித்தமையால் அப்பிள்ளைக்கு அக்கடவுளின் பெயரையே நாமகரணஞ் செய்தனர்.

அப்பால், தாயுமான சுவாமிகள் வடமொழி தென்மொழிக்கணுள்ள இலக்கிய இலக்கணங்களையும், வேத சிவாகமோப நிடத மிருதி புராண இதிகாச முதலியன வற்றையும் நன்கு கற்று வல்லராயினர். அவையன்றித் தேவார முதலிய பன்னிரு திருமுறைகளையும், மெய்கண்ட சாத்திரம், அருணகிரி நாதர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்புகழ் முதலிய வற்றையும் தக்காருழை யாராய்ந்து அன்புடன் பாராயணஞ் செய்வார். இங்ஙனம் வருநாளிலே தகப்பனார் இகவாழ் வொருவ, அரசன் அவரது சம்பிரதி உத்தியோகத்தை ஏற்குமாறு வலாற்காரஞ்செய்ய, மறுக்க வியலாமையான் அதை ஏற்று நடத்திவந்தார். தாயுமானசுவாமிகள் சம்பிரதி உத்தி

† திரிசிராமலை தக்கிண கைலாயத்துள் ஒன்றென்பதை, **செவ்வந்தி புராணம், தக்கிண கைலாச புராணம்** என்பவற்றிற் காண்க. திரிசிரபுரம், திரிசிராப்பள்ளி எனவும் பெயர். இக்காலத்துத் திருச்சினாப்பள்ளி என வழங்கப்படுகின்றது.

யோகத்திற் பதினான்குவயதிலேயே அமர்ந்தாரென்ப. அப்போதில் ஓர் காரிய நிமித்தம் அரசனைக்காண்பான் போந்த சுவாமிகளது திருவடிச் சுவடுகள் அரண்மனையுட் புதுக்குவித்தற்காகக் கொட்டப்பட்டிருந்த மணன்மேற் பதிந்து செவ்வே விளங்கின. பிரதானியும் அரசனும் அவ்வழி வந்தார் பதுமரேகை பதிந்து காணுஞ் சுவடுகளைப் பார்த்து மிக்க ஆச்சரியமுற்று, யாவர் இவ்வழி வந்தார் என, ஆங்கு நின்றார் சம்பிரதியாரே வந்தவர் என்றனர். அரசனும் பிரதானியும் ஐயுறீஇ, அவ்வுண்மை யாராய்வான் சுவாமிகளை ஆங்கழைப்பித்துப் பின்னர் அனுப்பிவிட்டுச் சுவடுகளையொத்து நோக்கித் தஞ்சந்தேகந் தீர்ந்து மகிழ்வுற்றார்; பிரதானி அரசனைப்பார்த்து அரசரேறே! சம்பிரதியாரது அழகைக்கண்டு ஆடவருமவாவுவரன்றோ? "இலங்கெழிலளவு குணமெனவுரைப்பர்." இதற்கு மேற்கோளாக அவரையே யிக்காலத்து யான் துலங்குறக் கண்டேன். அவரது வடிவத்தை உற்று நோக்கியுள்ளேன்.

அகவடி யுகிர்விரல் புறவடி கரடே
கழலே கணைக்கால் முழந்தாள் குறங்கே
கடிதடங் கொப்பூழ் வயிறதின் வரையே
யிடையே மயிரி னொழுக்கே முலையுகிர்
விரலே முன்கை யங்கை தோளிணை
கழுத்தே முகநகை செவ்வாய் மூக்குக்
கண்ணே காது புருவ நுதலெனு
மாறைந் துறுப்புட னிரண்டும் பாதம்.

என்று பன்னிருபாட்டியலிற் கூறப்பட்டபடி, அவரது முப்பத்திரண்டு உறுப்புக்களும் ஆண்டன்மையோடு தெய்வத்தன்மை சிறந்து, சாமுத்திரிகா லக்கணங்கள் நிரம்பப்பெற்று விளங்குகின்றன. அவர் இன்னுஞ் சிறிது காலத்துள் உலகமெலாந் தன்னேவல் கேட்ப ஆணை செலுத்தும் மகைஸ்வரிய மகௌதாரிய மகா மண்டலாதிபதியாகிப் புகழ்நிறுவ லொருதலை. நிருபவோ! அவரது காற்சுவட்டிற் பிரகாசிக்கும் பதுமரேகை போல் எவர்க்கு மிருப்பதை யின்றுகாறுங் கண்டு கேட்டிலேன். அவரது நெடுங்கரங்கள் கணைக்காலின் கீழ்த் தொங்குவது தானுங்கண்டிலிரோ? என்று கூறினேன். அது தொடங்கி நாயகன் அவரிடத்து மிக்க பிரீதியும் அச்சமு

முடையனுயினுன். இருவினை யொப்பு நேருங்காலமாதலால் இவர்க்கு உண்மையையாராய்தலே பெருங்கடமை யெனத்தோன் றிற்று. அரசனிடத்தில் கவி, கவிராயர், சுவிச்சக்கிரவர்த்தி, பண் டிதர், பாரதி, பாவலர், நாவலர், வித்துவான், மகாவித்துவான், வித்துவசிரோமணி, ஆசிரியர், புலவர்முதலிய பட்டங்களைத்தரித் துச் சன்மானம் பெறவருவோர் எவரையும், யதார்த்த வாதஞ் செய்து தக்க விடைகொடாமையால் "உண்மைகாணுதிர்" என்று விடுப்பார். அரசனும் இவரது இளம்பருவத்தையும், கல்விகேள் விகளின் அருமையையும், அதற்குத்தகுந்த வொழுக்கத்தையும் கண்டு நனிவியந்து பேரன்புடைய னுயினுன். தலையிற் றீப்பிடிக் கக் கண்டான் வேறொன்றனையும் நாடாது தண்ணீரையே தேடு வதுபோல, இவரும் தம் ஐயங்களை யொழித்து உண்மை காட்ட வல்ல ஞானசிரியர் யாண்டையர்? எற்றைத் தினத் தெதிர்ப்படு வர் என்றேக்கமுற் றெதிர்பார்த்திருந்தார்.

அங்ஙன மமரு நாளிலே, அடிகளார் பிறவிகடோறும் ஈட் டிய பெருந்தவப் பேறு காரணமாகவும், இற்றை ஞான்றும் பிற் றைஞான்று முள்ள வுயிர்கள் முப்பொருளி னுண்மை யறிந்து, சித்தாந்த நிலை யேறிச் சிவஞான நிட்டாபரராய், அத்துவித முத் தியை யடைந்துய்தற்குச் சாதன மானவற்றை யோதுவிக்கு முண்மை காரணமாகவும், திருவருண் ஞானப் பெருஞ் செல்வப் பிழம்பாகிய திருமூல நாயனுர் மரபிலே தோன்றி, திருக்கைலாய பரம்பரைச் சந்தானமாகிய மெய்கண்ட தேவநாயனுரது வழிக்குரவ ரிடத்து ஞானேபதேசம் பெற்ற சற்குரு மூர்த்திகளாகிய மௌன குருசுவாமிகள் திரிசிராமலைப் பரமநாதனைத் தரிசிப்பான் ஆண்டுற்ற னர். எந்தந்தையுமான தாயுமானுர் அவரைக் கண்ட மாத்தி ரத்தே, தலைவனைக் கண்டுழித் தன்வயமிழக்கும் உழுவலன்புடைப் பதிவிரதை போலப் பரவசப்பட்டு, காந்தங்கண்ட ஊசிபோன்று தம்மனம் அவர் மாட் டிழுக்கப் பட்டாராய், அடியுற வணங்கி, "எம்பெரும! தந்திருக்கரத்துள்ள புத்தகம் யாதோ" வென்றனர். குருசுவாமிகள் யாதொன்று முரையாராய் ஏகினர். பின்னரும் பன் முறை வினவி நிழல் போல் தொடர்ந்தனர். அவ்விடங்கடோறும் சுற்றித் திரிந்து, ஊரடங்கிய யாமம் பதினைந்து கடிகை யளவிலே

தாயுமானவர் சந்நிதி சென்று * பதுமாசனத் துட்கார்ந்த மௌனாசாரியர் இவர்பக்குவங் கண்டு "சிவஞான சித்தி" என்றனர். தாயுமானர் அகமிக மலர்ந்து, அந்த நாளிலே வாதவூர் நாதனை ஞானபோதத்தா லேதந் தொலைத்துச் சாதங் காட்டிப் பாதமளித்தாண்ட பரமபதி, இந்த நாளி லெளியேனையும் ஞான சித்தியான் மோனபத்தி யளித்தாட் கொள வெழுந்ததோ வென்று துதித்து, "அருட்கடலே!

க-சிவம் யாது?

உ-ஞானம் என்பதென்னை?

ரூ-சித்தி ஏது?" என்று வினவ, ஆசாரிய சுவாமிகள் அவரை நோக்கி. அன்புளாய்!

க-சிவம் என்பது பதி.

உ-ஞானம் என்பது (அந்தப்பதியை உள்ளவாறறியும்) அறிவு.

ரூ-சித்தி ஆவது அவ்வறிவை வருவிப்பது" என்றார்.

தாயுமானவர் கேட்டுத் "தவராஜ!

1. அப்பதிப்பொருள் ஊர் குணம் குறி செயல் பெயர் முதலியன வில்லாதது; சொல்லளவைக்கும் பொருள் அளவைகட்கு மெட்டாதது; என்று வேதாகமங்கள் முழங்கவும், தேவரீர் அவையிற்றிற்கு முரணாகச் சிவம் என்றல் பொருந்துமோ?

2. சிவம் எனவே, அசிவம், (அமங்கலம்) சிவாசிவம் (மங்கலாமங்கலம்) என்பனவும் பெறப்படலால் அப்பொருள்களெவை?

3. அப்பொருள்கள் சிவத்திற்குப் பேதமோ, அபேதமோ, பேதாபேதமோ?

4. வியாபகமோ? வியாப்பியமோ? வியாத்தியோ? சுசாதியோ? விசாதியோ? சுகதபேதமோ? இவை அல்லாதனவோ?

5. "உண்மையுமா யின்மையுமாய் இருப்பவன்பதி" என்றுன்றோ ரருளிய துண்மையாயின், சிவம் (மங்கலமுடையது)

---

* பதுமாசனமாவது யோகாசனங்களுள் ஒன்று. அஃதாவது இடப்பக்கத் தொடையின் மேல் வலக்காலினையும், வலப்பக்கத் தொடையின்மேல் இடக்காலினையும் மாறவைத்து, இருகாற் பெருவிரலையு மிருகரங்களானும் மாறியுறப் பிடித்திருத்தல். அதனை "சவ்விய பாக வூருமேல்" என்னுஞ் சூதசங்கிதைச் செய்யுளானறிக.

எனக்கூறல் சால்பேயோ? என்னை, அமங்கலம், மங்கலாமங்கலமும் அவனே யாகலால்.

6. பிரமப்பொருளன்றி யிரண்டாவது பொருள் இல்லையென்று வேதங்கூறவும், சிவஞானம் என்பதற்குப் பொருள் சிவனையறியும் அறிவு எனின், சிவன் ஞேயப்பொருளாகவும், ஞானம் காட்சிப்பொருளாகவும் முடிதலால், ஞாதுரு (அறிபவன்) ஞானம் (அறிவு) என்பன வெவை?

7. அந்த ஞாதுரு பரிபூரணனாய சிவனுக்கு வேறாய் நின்று அறிவனோ? ஒன்றாய் நின்றறிவனோ? வேறும் ஒன்றுமாய் நின்றறிவனோ?

8. சிவன் அறியப்படுமேல், அறிபொருளெல்லாம் தூலமாகிய சடப்பொருளாகியும், அழிவனவாயும், விகாரப்படுவனவாகியும் அறிவானுக்கு வேறவாகியும், கண்டப்படுவனவாகியும் விளங்கு முண்மையால், அவனும் சடத்துவம், அழிவு, விகாரம், பேதம், கண்டப்படுகை முதலிய தன்மையனாய், சித்து, சத்து, நிர்விகாரம், அத்துவிதம் அகண்ட முதலியவற்றை யிழக்குமன்றோ?

9. அறியப்படுதல் கருவி கூடிய விடத்தோ? கழன்ற விடத்தோ? கூடிய விடத்தெனின் கருவிகள் எல்லாம் பசுபாச ஞானங்களாகலின் அந்த ஞானங்களானறியப்படானே? கழன்றுழி யெனின் அறிதலெங்ஙன்?

10. சிவம் அறியப்படுதல் ஐயக்காட்சியானோ? திரிபு காட்சியானோ? மானதக்காட்சியானோ? சையோகம், சையுத்த சமவாயம், சையுக்த சமவேத சமவாயம், சமவாயம், சமவேத சமவாயம், விசேடண விசேடியபாவம் என்னும் வகைத்தாய வாயிற் காட்சியானோ? தன்வேதனைக் காட்சியானோ? யோகக்காட்சியானோ? விகற்பக்காட்சியானோ? நிருவிகற்பக்காட்சியானோ? சுவார்த்தாநுமானத்தினாலா? பரார்த்தாநுமானத்தினாலோ? சபக்கம், விபக்கம், சபக்கவிபக்கம், ஒப்பு, பாரிசேடம் உலகவாதங்களானேயோ?

11. ஞானம் அறிவானுக்கு இயற்கையா? செயற்கையா? இயற்கையெனிற் சித்தித்தல் வேண்டா. செயற்கையெனிற் சித்திக்கமாட்டா, அஞ்ஞானமு மங்ஙனே யன்றோ?

12. அங்ஙனஞ் சிந்தித்தல் * சமுதாயவர்தமோ ? ஆரம்ப வாதமோ ? விவர்த்த வாதமோ ? பரிணாமவாதமோ ? விருத்தி வாதமோ ?

என்றின்னனவாய தம் ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் விண்ணப்பிக்கக் குருசுவாமிகள் புன்னகை புரிந்து, சகல வர்க்கத்து ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகிக்கும் உபதேச முறைமையை ஓர்ந்து,

† ஔத்திரி தீக்கைக்கு அவரப்போது அருகரல்லாமையால் அதற்கு அங்கமாயுள்ள ‡ அறுவகைத் தீக்கையுளான வியற்றி, மைந்த ! நீ வினவிய ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் அறுத்து, விபரீத ஞானத்தையும் விட்டி, சிவஞான நெறியாகிய அத்துவித ஞானத்தைக் கொடுப்பது இந்நூலேயாம். இஃது நங்குரு மரபி னிலவிய சகலாகம பண்டிதர் என்னும் அருணந்தி சிவாசாரிய மூர்த்திகளா னருளப்பட்டது. இதனைப் பூசித்துப் பாராயணஞ் செய்து வருகின்றும். சிவஞான போத வழிநூலாயுள்ள இது வேதாகம சாரமாகிய சித்தாந்த வியல்பினை யெடுத்துத் தாபித்தலாற் சுபக்கம் என்றும், வேதாகமங்கட்குப் புறப்புறமாகவும், புறமாகவும், அகப்புறமாகவும், அகமாகவுமுள்ள சமயக்கோட்பாடுகளை யெடுத்துக்கண்டனஞ் செய்தலாற் பரபக்கம் என்றும் இருவகைப்படும். மாணவ !

---

* சமுதாயவாதமாவது எள்ளாறுய குப்பை யென்பது. இது புத்தர் சமணர் கொள்ளுமதம். ஆரம்பவாதமாவது நூலாறுகிய வாடைபோல்வதென்பது. இது தார்க்கிகர் மதம். விவர்த்தவாதமாவது கயிற்றிற் பாம்பு போலவும், பேய்த்தேராறுய நீர்த்தோற்றம் போலவும் உள்ளதென்பது. இது ஏகான்மவாதிகளாகிய மாயாவாதிகள் மதம். பரிணாமவாதமாவது பாலினுண்டாகிய தயிர்போல முற்றும் பரிணமித்தலும், நெய்யினுண்டாம் புழுப்போல ஏகதேசத்திற் பரிணமித்தலும் என இருவகைத்து. படங்குடிலாதல் போலவும், வித்து மரமாதல் போலவும் உள்ளது விருத்திவாதம்,

† ஔத்திரி = உதசகிதமாகப் பண்ணுவது. உதசகிதம் = ஓமத்தோடு கூடியது. அது கிரியாவுத்திரி, ஞானவுத்திரி என இருவகைப்படும்.

‡ அறுவகைத் தீக்கையாவன—சட்சுதீக்ஷை, பரிசதீக்ஷை, வாசகதீக்ஷை, மானததீக்ஷை, சாத்திரதீக்ஷை, யோகதீக்ஷை என்பனவாம். இவையிற்றை வருணபத்ததி, சைவசந்நியாச தீபிகை, காலோத்தரம், சித்தாந்த சேகரம், ஞானப்பிரகாச வியாக்கியானம் என்பவற்றிற் பரக்கக்காண்க.

* "பாரிலுள்ள நூல்களெலாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே
யோர்விருத்தப் பாதிபோ தும்."

என்று, அவர் வினவிய வினக்கட்கெல்லாந் தக்க விடைகொடுத்துச், சித்தாந்த சாத்திரம் பதினுன்கனையும் முறையே உபதேசித்தருளினர். பதியிலக்கணம், பசுவிலக்கணம், பாசவிலக்கணம், ஞானுஞ்ஞான இலக்கணம், அத்துவித விலக்கணங்களை யெல்லாம் போதித்தருளுங் காலத்தில் தேசிகநாதர் "இருநிலனுய்த் தீயாகி நீருமாகி" "தானெனை முன்படைத்தானதறிந்து தன் பொன்னடிக்கே" "ஏழிசையா யிசைப்பயனு யின்னமுதா யென்னுடைய-தோழனுமாய்" "பன்னி லூறும் பழத்தினு மின்சுவை-யென்னி லூறி யெனக்கே களிதரும் - உன்னி லுன்னுமுன் னுவிடில் விட்டிடும்" எனவரூஉம் தேவாரத்திருப்பதிகங்களையும், "இன்றெனக்கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத்தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று...சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்ரும்", "ஆதியுமந்தமு மில்லாவரும்பெருஞ்சோதியை" எனவரூஉந் திருவாசகத் திருச்செய்யுள்களையும், "உற்றவர் பெற்றவ ரற்றவர் முற்றும் - அற்றவர்க் கற்றவனல்லவர்க் கல்லவன்" எனவரூஉம் இருபாவிருபதின் செய்யுளையும்,

குமர குருபர குணதர நிசிசரர்
திமிர தினகர சரவண பவகிரி
குமரி சுதபகி ரதிசுத சுரர்பதி குலமானும்...
அரவு புனைதரு புனிதரும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர வொளிதிகழ்
அறிவை யறிவது பொருளென வருளிய பெருமாளே.

என்ற திருப்புகழின் அருட்பாவையும் ஏனையவற்றையும் உதகரித்துண்மை காட்டினரென்ப. அது பற்றியன்றே தாயுமானசுவாமிகளும் தாம் அருளிச்செய்த அறிஞருரைக்கண்ணியில்,

"இருநிலனுய்த் தீயாகி யென்ற திருப்பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டுணர்ந்து பேச்சறுவ தெந்நாளோ."

என்பது முதலாக அவற்றை யெல்லா மெடுத்தாண்டு மன்பதைப் பக்கத்தாரைத் தம்வயப்படுத்தினர். நிற்க, இவ்வுபதேசத்தானே

* இதனை "பாதிவிருத்தத்தா லிப் பார்விருத்த மாகவுண்மை—சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாருநாளெந்நாளோ" என்று குருமரபின் வணக்கத்துள் தாயுமானுர் அநுவதித்தலுங்காண்க.

வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்தமே உண்மைநிலை யென்றும், சிவபெருமானே பரமபதி யென்றும், அவருடன் இரண்டறக் கலத்தலே அத்துவித முத்தி யென்றும் உணர்ந்து உலகாசையைத் துறந்து முமூட்சுத்துவ முற்றார். மௌன தேசிகர், "நீ இன்னுஞ் சிறிதுகாலமிருந்து இல்லற நடாத்திப் புத்திரனை யீன்று நிற்றி; பின்னர் யாம் வந்து நிட்டைகூடு முபாய மளிப்பேம்" என்றனர். ஆசாரியர் பிரிவை யாற்றாமல் தாயுமானார் வருந்த "சும்மா இரு" என்று அகன்றனர். இவற்றை, சுவாமிகளது திருப்பாடலில் மௌனகுரு வணக்கத்துள்,

சிந்தையற நில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
சின்மயா னந்த வெள்ளந்
தேக்கித் திளைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ
செய்சித்ர மிகநன் றுகாண்
எந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழவரு
ளிய * நந்தி மரபு வாழ்க
வென்றடியர் மனமகிழ வேதா கமத்துணி
பிரண்டில்லை யொன்றென் னவே
வந்தகுரு வேவீறு சிவஞான சித்திநெறி
மௌனோப தேச குருவே
மந்த்ர குருவேயோக தந்த்ரகுருவே மூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே. என்றதனானும்,

"வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநிர் வாகநிலையும்"
"சமயநடை சாராமல் வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சிவாநுபூதி
மன்னவொரு சொற்கொண் டெனைத்தடுத் தாண்டன்பின்
வாழ்வித்த ஞான குருவே" என்றதனானும்,

---

* நந்தி மரபு ஆவது - தக்ஷிணாமூர்த்தி சிவஞான போதத்தைத் திருநந்தி தேவர்க்கு உபதேசிக்க, அவர் சனற்குமார முனிவர்க்கும், அவர் சத்தியஞான தரிசனிகளுக்கும், அவர் பரஞ்சோதி முனிவர்க்கும், அவர் மெய்கண்ட தேவர்க்கும், அவர் அருணந்தி சிவாசாரியர் முதலாயினோர்க்கும், அவர் மறைஞான சம்பந்த நாயனார்க்கும், அவர் உமாபதி சிவாசாரியர்க்கும், அவர் அருணமச்சிவாயர்க்கும் உபதேசித்த வரன்முறைவழியாம்.

* காட்சியாறு மானமுத ஞாவிதங்க டேர்ந்து
நானெனைக் குழறு படைபுடை பெயர்த்திடவு
நான்குசா தனமு மோர்ந்திட்

† டணுபக்க சம்புபக்க மாமிரு விகற்பமும், என்றதனுனும் அறிக.

இப்பால் ஆசாரியர் சேதுதரிசனஞ் செய்து, குமரிமூழ்கிப் பொதிய மலைபோய் அகத்திய பகவானை யடைந்தருள் பெற்று நிட்டையில் அமர்ந்தனர். ஈண்டுத் தாயுமானசுவாமிகள் உபதேச மொழிகளை யெல்லாஞ் சிந்தித்து அவற்றின்படி யொழுகலால் விரத்தி தோன்ற, இலௌகிகத் தொழிலை மறந்துவந்தார். சொக்கநாயக அரசன் அவரது தன்மைகளை யெல்லாம் கேள்வி வாயிலா அறிந்தும், அற்புதத்தன்மையான பலசெய்கைகள் அவரிடத்து நிகழ்ந்ததை நேரிற்கண்டும், அச்சமும் அதிசயமும் அன்பும் உற்று, அவரை அழைத்து உயர்ந்த ஆசனத்தி லெழுந்தருளச்செய்து, சுவாமீ! தேவரீரது மகிமைகளை அறியாமையால் என் உத்தியோகத்தில் அமர்த்தினேன். இனிமேல் தேவரீருக்கு யானே குற்றேவல் செய்யப் பணித்தருள வேண்டுமென்றிரந்து, அவர் நிலைக்கு முட்டுரு வண்ணம் ஒழுகினன். சுவாமிகள் ‡ சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என்பவற்றை யெல்லாம் அநுட்டித்து வந்து கிரியாபாத சோபான

---

* காட்சி முதலியன வென்றது, காண்டல், கருதல், உரை, இன்மை, ஒப்பு, ஒழிவு, உண்மை, உலகவழக்கு, இயல்பு என்னும் பொருளளவையை என்க. நானெனைக் குழறுபடையாவது மாயாவாதக் கொள்கை. நான்கு சாதனமாவன - நித்தியா நித்திய வத்துவிவேகம், இகமுத்திராத்த பலபோக விராகம், சமாதிசட்க சம்பத்து, முமூட்சுத்துவம் என்பனவாம்.

† அணுபக்கசம்புபக்கமாவது - சிவபெருமான் பஞ்சகிருத்திய நிமித்தம் நவபேதங்களாகும் இருவகைப்பகுதி. அவற்றின் விரிவை, யாழ்ப்பாணத்து ஞானப்பிரகாச முனிவர் செய்தருளிய "சித்தியார்" உரைக்கண்டெளிக.

‡ சரியையிற் சரியையாவது திருக்கோயில் அலகிடல், மெழுக்குச்சாத்துதல், நந்தவனம் வைப்பித்தல், தலதீர்த்த யாத்திரை செய்தல் முதலியன. சரியையிற் கிரியையாவது இடபாரூடர், கல்யாண சுந்தரர், பிச்சாடனர், உமாமகேசர் முதலிய இருபத்தைந்து மூர்த்திகள், விநாயகர், கந்தர் முதலிய ஆவரண மூர்த்திகள் என்பவற்றுள் ஒன்றை வழிபடுதல். சரியையில் யோகமாவது நெஞ்சின்கண் சிகண்டவுருத்திர மூர்த்தியைத் தியானித்தல். சரியையில் ஞானமாவது அத் தியானபாவனையின் உறைப்பினுல் மெய்யநுபவ வுணர்வு நிகழ்தலாம்.

முற்றூர். அக்காலை யரசன் மண்ணுல கொருவினன். அரசன் மனைவி யிவரது அழகைப் பலமுறைக் கண்டுள்ளாளாகலின் ஆசை மீதூர்ந்து அவரிடஞ்சென்று, "என்னர சாட்சிக்குத் தேவ ரீரைத் தலைவராக்குவல். என் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றுந் தம்மவே. என் வேண்டுகோட்கிணங்கி யெளியேனது பெருங் குறையை முடித்தருள வேண்டு" மென்று இரந்தாள். பெருமா ஞர் அவள்மன மடங்கவேண்டிய நீதிகளை யெல்லாம் உரைத்து அறிவுவரச்செய்து, தாபதப் பக்கமாக்கி இங்கிருத்தனன்றன் றென் றுணர்ந்து இராமநாத புரத்திற்கு எழுந்தருளினர். அதனைத் தமை யனாராகிய சிவ சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்களும், சிறிய தாயார் குமார ராகிய அருளையபிள்ளை அவர்களும் கேள்வி யுற்று, ஆங்குச்சென்று, சந்ததி விளங்கும்படி திருமணஞ் செய்தருள வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனர். அவர்க்கு அவ்விடயத்திற் பிரிய மில்லாதிருந்தும் தங்குரு சுவாமிகள தாஞ்ஞையு மதுவாகலானும், தமயனார் வே ண்டுகோளு மன்ன தாகலானும் மறுத்தல் பாவமென்றெண்ணி யுடம்பட்டு, தங்குலத்திற் றோன்றிய் மாட்சிவாய்ந்த நங்கையா ளொருத்தியைத் திருமன்றல் புரிந்தனர். இல்லாளோடு தாமரை யிலையினீர்போற் கூடி யில்லற தருமங்களையும் நடாத்திவந்தார். அதுகாலை மங்கையர்க்கரசியாந் தேவியார் ஓராண்மகவை யீன்று வைத்துச்சிவபதமடைந்தனர். அக்குழந்தை பெயர் கனகசபாபதிப் பிள்ளை. அக்குமாரரும் "மகன்றந்தைக் காற்று முதவியிவன்றந்தை யென்னோற்றான் கொல்லெனனுஞ் சொல்" என்பதற் கிலக்கியமாய் விளங்கினர். தாயுமானாரும் * கிரியாபாத நான்கையு முடித்து, யோகபாத சோபானமுற்றூர். மௌனதேசிகர் அவணெழுந்தருளி ஞானவுத்திரி யென்னுஞ் தீட்சைசெய்து, யோக நிட்டை.களினி யல்புகளை யுணர்த்தித் துறவுபெற ஆஞ்ஞாபித்துச் சென்றனர். அது தொடங்கி அடிகளார் கௌபீன தாரியாய் வெளிப்பட்டு

---

* கிரியையிற் சரியை - சிவபூசைக்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களை யெல்லாஞ் செய்து கோடல். கிரியையிற் கிரியை-ஐவகைச்சுத்தி முன்னுகச் சிவலிங்க வடிவிற்செய்யும் பூசனை. கிரியையில் யோகம் - அகத்தே பூசை ஓமம் தியானம் மூன்றற்கும் மூவிடம் வகுத்துக்கொண்டு செய்யும் அந்தரி யாகம். கிரியையில் ஞானம் - அவ்வந்தரியாக வுழைப்பின்கண் நிகழும் ஓ ரநுபவவுணர்வு.

*யோகபாதத்தை யநுட்டித்து, சிவஞானப்பெருஞ் செல்வராய் நிட்டை கூடுவாராயினர். சோதிடர்களும் பிரதானியும் கூறியவாறே புவிராசர் கவிராசர் ஆதிய மன்பதைகள் யாவரும் போற்றும் சிவயோகத் தவராசராயினுர். அரசர்கள் மலை, நதி, நாடு, ஊர், மாலை, குதிரை, யானை, கொடி, முரசு, ஆணை யென்னுந் தசாங்கத்துடன், வெண்கொற்றக்குடை, நவமணிமுடி, சிங்காசனம் என்னுஞ் சிறப்படையாளங்களையும் உடையராதல்போலத் தாயுமான சுவாமிகளும் அவாவின்மை, மெய்யுணர்வு, துறவாதிய குணம் என்னும் மலையும், நித்தியானந்தம்என்னும்நதியும், வேதமுதலிய கலைகளானும் அறிதற்கரிய சிற்சத்தித்தானம் ஆகிய நாடும், அநுபூதி என்னுஞ் சுத்தப் பெருவளமுடைய ஊரும், விடயவழிச் செல்லாமல் நிறுத்தித் தன்வயமாக்கும் அருள் என்னும் மாலையும், எவ்வெப் பொருளினிடத்தும் விரைந்துசென்று அவ்வப்பொருளாய் நிற்கும் வியாபகத்துவம் என்னுங் குதிரையும், வினைக்கட்டறுத்துப் பாசப்பகையை யெறிந்து, அன்பாகிய வேகமுற்று ஆரணி சென்னி உரோதயித்திரி என்னுஞ் சத்திகளாகிய மும்மதங்களுடன் தத்துவ கூட்டங்களுட் புகுந்து ஆனந்தத் தேனை யளிக்கும் சிவஞானம் என்னும் யானையும், சமயநிலைகளுக்கெல்லாம் மேற்பட்டு, அத்துவிதப் பெரும்பயனை விளக்கித் துன்பச் சுமையை நீக்குதற் கேதுவாய வைதிகசைவசித்தாந்தம் என்னும் வெற்றிக்கொடியும், தசநாடிகளுந் தசநாதமாகத் தோன்றலின் நாதம் என்னும் முரசும், பிருதிவி முதல் நாதமீறாய் அகம்புறம் என்னு கருவிகளாகி விளங்கும் உலகமெங்கணுமுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அறிவித்தல் என்னும் ஆணையும் ஆகிய தசாங்கங்களுடன், எவற்றையும் ஒருசேர வோரியல்பான் அறியும் பேரறிவு என்னும் ஒரு பெருஞ்சுடர் முடியும், மும்மலப்பகையா னேரும் பிறவி வாதனையைப் போக்கித் தன்னடிக்குள் வைத்துப் பேரின்ப நிழலைச் செய்யும் அந்தண்மை என்னும்

* இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணுயாமம் என்னு நான்கும் யோகத்திற் சரியை. பிரத்தியாகாரமுந் தாரணையும் யோகத்திற் கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதி யோகத்தில் ஞானம் என்க. இவற்றை யோக காரிகையினும், திராவிட மாபாடியத்தினும், தத்துவப் பிரகாசத்தினுங் காண்க.

வெண்கொற்றக் குடையும், சமாதி என்னுஞ் சிங்காதனமும் உடையராய், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் சதுரங்கசேனைகளுந் தம்மேவல் கேட்டடங்கி நிற்க, மும்மண்டலத்திலும் தங் கிள்ளாக்குச் செல்ல, * தவராசராய் விளங்கினர் என்க.

நிலவுலகத்துள்ள உயிர்களெல்லா முணர்ந்தீடேறுந் திருவுளத்தானே தம் அநுபவசாரங்களை யெல்லாந்திரட்டி அத்தியற்புத திருப்பாடல்களாகப் பொழிந்தனர். அவற்றை யெல்லாமுடன்பிரிந்த அருளையர் முதலாய மாணவர் எழுதினரென்ப. சுவாமிகள் அருளையர்க்குத் தத்துவோபதேசஞ் செய்து, இராமநாதபுரஞ் சென்று ஆங்கேயே சிவத்தோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய அத்துவித முத்தியை யடைவான் சமாதிகூடினர். அருளையசுவாமிகள் அகவற்பாவினலே சுவாமிகளைத் துதித்து, சிவயோகசாதனராய்க் கனகசபாபதிப்பிள்ளை அவர்கட்கு மெய்யுணர்வருளித் துறவுற்றார். இக்குரு பரம்பரையில் தஞ்சைமாநகரின் கீழ்ப்பால் அன்னப்பன் பேட்டையிலுள்ள அம்பலவாண சுவாமிகள் ஆதீனத்தில் அருணசலப் பிள்ளை என்பார் இருந்தனர் என்ப. இச்சரிதம் வேதாரணிய ஆதீனத்திலே எமது சந்தானசாரிய சுவாமிகளது உபதேசப்படியும் திருப்பாடற் கருத்தின் படியும் எழுதப்பட்டது.

திருப்பாடற் சிறப்பு.

வெள்ள மருவு விரிசடையான் வேத வனத்தான் விமலேச
னுள்ள மருவத் திருமூல னுறவின் மருவு மொருமவுன
வள்ள லருளுங் கருணைவெள்ள வாரி மடுத்தே மறைசைநகர்ப்
பிள்ளை முனிவ னருண்முகிலாய்ப் பெய்தான் கருணைத் தமிழ்மழையே. (க)

திருமூலன் மரபினெழுங் குருமவுனி திருவருளைத் திரட்டி வாரி
யருளுறு மானந்த வநுபூதிச் சாரமெலா மருந்தி நாளு
மருளோடு மிருளோட மறைக்காட்டி னெழுந்தாயு மானேன் ஞானப்
பொருளாருஞ் சித்தாந்தத் தமிழ்மழையை யுலகமுயப் பொழிந்தான்மாதோ.

---

* தவம் என்றது ஈண்டுச் சிவஞான நிட்டையை. அதனை "ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தனை - தம்முதல் குருவுமாய்த் தவந்தனி லுணர்த்தவிட் - டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே" என்னுஞ் சிவஞான போதச் சூத்திரத்தானறிக.

சிராப்பளிமா மலைமேவுஞ் செவ்வந்திப் பெருமானருள் செய்ய வாங்கிப்
பராபரமு மெந்நாளும் பைங்கிளியும் பலபாவும் பாடிப் பாடித்
தராதலமா னுடர்க்கெல்லாந் தண்ணமுதாத் தந்தருளுந் தாயு மான
நிராமயனா ரருள்பெரிய கவிதையினற் பொருளதனை நினைந்து நிற்பாம். (௩)

அன்னையத் தனுமாய்க் குருவுமாய்த் தேவா யமர்பிள்ளை முனிவன் மெய்யருளான், மன்னுதத் துவத்தை யவனரு ளறியா மதியிலே னுய்ந்திட றகுமோ, வென்னவா கிடுமே கன்மவா தியர்க்கும் பிறர்க்குமா வெடுத்த னன் வேறின், றென்னமா தவஞ்செய் திட்டனே மறைசை யெம்பிரான் புகழுனைத் திடற்கே. (௪)

நீரணி சடையா னிருமலன் வரத னிட்களை சகளமா நிறைவோன்
சீரணி கருணைத் திருவுரு வாகித் திருமறைக் காட்டெழுஞ் செல்வ
னீரடிக் கமலத் தாயுமா னவன்ற னிருந்தமிழ்ப் பெருமையென் னளவோ
பாரினிற் படுமோ வெடுத்தமா விடயம் பசருவ லினியினிப் பாக. (௫)

(இன்னும் வரும்.)

யாழ்ப்பாணம், நா-கதிரைவேற் பிள்ளை.

சமயதத்துவஞானம்.

(366 - ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஐம்பொறிகட்கும் அந்தக் கரணங்கட்கு மெட்டாத்தனி முதலாயுள்ள பரம்பொருளொன்றினையே உலகத்திலுள்ள பற்பல சமயத்தவர்களும் பற்பல நாமரூபபேதங்களாக வழிபட்டுக்கொண்டு வருகின்றார்களென்றும், ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் ஏனைய சமயத்தவருடன் சகோதர வாஞ்சையு பாராட்டி யொழுகக் கடமைப்பட்டவரே யன்றி எவ்வளவும் அவரை மனதினாலாவது மொழியினாலாவது மெய்யினாலாவது நோவச்செய்தல் கூடாதென்றும், அங்ஙனம் செய்வது எவ்வளவும் மானுஷீகமன்றென்றும், அது பகவானுடைய திருவுளத்திற்கு அருவருப்பைத் தாராதிராதென்றும் பொருள்பட யாம் சென்ற மாதத்திய சஞ்சிகையில் வற்புறுத்திக் கூறிய பாகத்தைச் சித்தசமாதானத்துடன் வாசித்த கனவான்களுக்குட் சிலர் எம்மை நோக்கி - "ஐயா, மதத்துவேஷங்களும் ஜாதித்துவேஷங்களும் மேலிட்டுச் சின்னபின்னமாய்ப் போயிருக்கும் நம்தேசத்தவர்கள் ஒற்றுமை பெற்றுய்வதற்கு "சமயதத்துவஞானம்." என்னும் தலைப்பெயரிட்டு நீவி

ரெழுதிய விஷயம் மிக்க அனுகூலமாயிருப்பதைக்கண்டு களிப்புறுகின்றேமாயினும் எமக்கொரு சங்கையுளது. அஃதியாதெனில், - நம்தேசத்தில் வேதமுதலாகப் புராணங்களீருக யாவும் ஒன்றுக்கொன்று முரணாய் மதத்துவேஷத்தை விளைப்பதற் கேற்றவைகளாகவே யிருக்கவில்லையா? திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் காலத்தில் எண்ணாயிரம் சமணர்கள் கழுவி லேற்றப்படவில்லையா? மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் காலத்தில் பௌத்தர்கள் இந்தியாவினின்றும் அறவே துறத்தப்படவில்லையா? சிவாலயங்கள் விஷ்ணு ஆலயங்களாகவும் விஷ்ணு ஆலயங்கள் சிவாலயங்களாகவும் மதத்துவேஷத்தின் மேலீட்டினால் மாற்றப்படவில்லையா? பூர்விக இந்துக்கள் செய்து வந்த இத்தகைய மதத்துவேஷ காரியங்களை யோசித்துப்பார்க்குமிடத்து இப்போது நீவிர் கூறிவ்ரும் விஷயம் பூர்விக இந்துக்களுடைய கோட்பாட்டுக்கு ஏற்றதாயிருக்குமா? அல்லது இக்காலத்துக் கேற்றவாறு சில நியாயங்களை நவீனமாக நீவிர் எடுத்துக்காட்டுகின்றீரா? நீவிர் இப்போது நாட்டவரும் விஷயத்திற்கு இத்தேசத்து முன்னோர்களுடைய வாக்கியங்கள் பிரமாணங்களாயிருக்கின்றனவா?" என்று உசாவினராதலின் அவர்களுடைய வேண்டுகோளின்படி ஆன்றோர் வசனங்களை விளக்கிக்காட்டுவதே யன்றி இவ்விஷயத்தை ஐயந்திரிபற யாவரும் அறிந்துகொள்ளும் வண்ணம் விரிவாயுமெழுதுகிறோம்.

(கோடானு கோடியாயுள்ள மதஸ்தர்களுக்குள்ளே அந்தந்த மதஸ்தரும் எம்முடைய தெய்வந்தான் பெரிது, எம்முடைய தெய்வந்தான் பெரிதென்று கூறி எங்கும் எதிர்வாதம் பண்ணி வழக்கிட்டுக் கொண்டிருக்க அவர்களுக்கெல்லாம் ஆங்காங்குச் சாட்சியாக நின்றதாகிய பொருளெதுவோ அதுவாகிய பரமபூதியென்று பொருள்பட) "சமயகோடிகளெலாந் தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது?" என்றும் "மதங்கடோறு நின்றகுருவே." என்று தாயுமானவரும், (அந்தந்த மதஸ்தர்களுக்கு வெவ்வேறான கடவுளிராதபடி யானொருவனே அங்கங்கிருந்து அவரவர்களுக்கு அவரவர்களின் அன்புக்கேற்றவாறு முத்திதருவதற்கேற்ற மூலகாரணமாயிருக்கிறேனென்று அனைவர்க்கும் உண்மையை விளக்கிய திருமுகமண்டலத்தை

புடைய மணிபோன்றவனே யென்று பொருள்பட) "சமயக்கடவுள் வேறு வேறின்றியாளொருவனே யங்கங்கிருந்தன்பர்க்கு முத்திதருவித்தென்று யாவர்க்கு மறிவித்த வதன மணியே" என்று சிதம்பரசுவாமிகளும் கூறிய அற்புதவசனங்களை ஆய்ந்து பார்க்கையில், பரமபதியாகிய ஒருவரே அந்தந்த மதஸ்தர்களுக்கு அவரவர்கள் வழிபடு மூர்த்தங்களாயிருந்து அநுக்கிரகித்து வருகின்றனரென்பது வெள்ளிடைமலை போன்றிலங்கா நிற்கின்றது.

"அவரவர் தமதம வறிவறி வகைவகை
அவரவ ரிறையவ ரெனவடி யடைவர்கள்
அவரவ ரிறையவர் குறைவில ரிறையவர்
அவரவர் விதிவழி யடையநின் றனரே."

அந்தந்த சமயத்தவர்கள் தத்தமக்குள்ள அறிவைக்கொண்டு ஒவ்வொரு மூர்த்தத்தைத் தமக்குக் கடவுளாக வழிபட்டுவருவார்கள், அவ்வாறு அவர்கள் வழிபடு மூர்த்தங்கள் அவர்களுக்குக் குறைவற்றனவாகத்தா னிருக்கின்றன; ஏனெனில், சமயாதீதப் பழம்பொருளாகிய சர்வேசுரன் அவரவர்களுக்கு அவரவர்களுடைய மதத்தின் கோட்பாட்டுக்கேற்றவாறு அந்தந்த மூர்த்தமாக நின்று பலப்பிராத்தியைத்தர ஆங்காங்குச் சாட்சி பூதமாயிருக்கின்றனரென்று பொருள்பட வைணவசமயத்தை விளக்கவந்த நம்மாழ்வாரென்னும் சடகோபர் தமது திருவாய்மொழியில் கட்டளையிட்டிருக்கின்ற அமுதவசனத்தை யோசிக்கையில், ஒருவன் எந்த மதஸ்தனாயிருக்கினும் அவன் தன்பரிபக்குவத்துக் கேற்றபடி எவ்வகைப்பட்ட மூர்த்தத்தை வழிபடுவானாயினும் அவனுடைய சமயகோட்பாடு நம்முடைய சமய சித்தாந்தத்துக்கெவ்வளவு முரண்படுவதாயிருந்த போதிலும் நமக்கும் அவனுக்கும் பலப்பிராப்தியைத் தந்தருள்பாலிக்க அந்தர்யாமியாய் விளங்குங் கடவுளொருவரே யன்றி வேறில்லையென்று விளங்குகின்றது. இத்தகைய பிரமாணங்களைப் பார்க்குமிடத்து நம்முன்னோரும் சமயவிஷயமாய்ச் சமரசஞானம் பூரணமாய்ப் பெற்றிருந்தனரென்று கரதலாமலகம்போல் தெரியவருகிறது. இம்மட்டோ?

"விலகிவீ ழருவித்தாரை வேறுவே ருக வோடிக்
குலநதிப் பாலிவைப்பி னேகமாய்க் கூடுந் தோற்ற

மலகில்பல் வழியுமூதா ரணிமையி னென்று மாறும்
பலபல மதமு மீற்றிலொருவழிப் படலும் போலும்."

என்று சைவசமயத்தை விளக்கவந்த சிவஞானமுனிவர்களே தமது கச்சிமான்மியத்தின் நாட்டுப்படலத்தில் கூறுகின்றனர். அப்பாசுரத்துக்குச் சுருக்கமாக இங்கு அகலவுரையெழுதி யாம் எடுத்துக் கொண்ட பிரமேயத்தை நாட்டுவோம்.

மலையினின்றும் வெவ்வேறாகக் கீழே வீழ்ந்த அருவிகளானவை ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாமல் வெவ்வேறு மார்க்கங்களாக வோடிக் கடைசியாகப் பாலாற்றில் வந்து ஒன்றாய்ச்சேருங் காட்சியானது ஒரூர்க்குக் கொண்டு போயுய்க்கத்தக்க எண்ணிலாப் பற்பல வழிகளும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாமல் வெவ்வேறாகப்பிரிந்து தோன்றிடினும் கடைசியில் அவ்வூருக்குச் சமீபத்திலே ஒன்றாய் வந்து கூடுவதுபோலவும், உலகத்திலுள்ள பற்பல மதங்களும் இறுதியில் அந்தந்த மதஸ்தர்களைக் கொண்டுவந்து ஒரே வழியில் விடுப்பதுபோலவு மிருக்கிறதென்பது மேற் காட்டிய பாசுரத்தின் கருத்தாகும். எல்லா மதஸ்தர்களும் இறுதியில் ஒரு மார்க்கத்திற்குத்தான் வந்து சேர்வார்களென்பது அந்நூலாசிரியருடைய கருத்தாகுமானால், எவனும் வேறெந்த மதத்தையும் திரஸ்கரிக்கலாகா தென்பதும் அவருக்குடன்பாடென்பது சொல்லாமேயமையும். இதனால் உலகத்திலுள்ள சகல மதங்களும் ஒரு தன்மைத்தானவைகளென்று நாம் இங்கு கூறவில்லை. அவ்வாறிருத்தல் கூடாதென்பதற்கு நியாயம் முன்னமே காட்டியிருக்கிறோம். ஒரூர்க்குக் கொண்டுபோய்விடத்தக்க மார்க்கங்கள் பலவிருக்கினும் அவற்றுள் ஒன்று ராஜபாட்டையாய்ச் செவ்வையானதாகவும், மற்றொன்று வளைந்து வளைந்து நெடுந்தூரமானதாகவும், வேறொன்று கல்லும் முள்ளும் நிறைந்ததாகவும், பிறிதொன்று சோலைகள் இருபுறமுஞ் சூழ்ந்து ரமணீகரமானதாகவு மிருத்தல் போற் பற்பல மதங்களும் முத்தியெனும் ஓரூர்க்கே கொண்டு போய் இறுதியில் விடக்கூடியவைகளா யிருக்கினும் அவை தம்மை அவலம்பிப்பவர்களுக்கு வெவ்வேறு தன்மை யுடையனவாயிருக்கு மென்பதற்கு ஐயமில்லை. இந்தக் காரணத்தினாலேயே ஏனைய மதங்கள் பொய்மையானவைக ளென்றும். ஆபாசமான

வைகளென்றும் கூறுதலொண்ணாது. உலகத்திலுள்ள ஆன்மாக்களியாவும் சர்வேசுரனுடைய குழந்தைகளானபடியால் அவைகள் யாவும் கடைத்தேற வேண்டுமென்கிற எண்ணம் அவருக்கிராமற் போகாது. ஆனால் மாதாவானவள் தானருமையாகப் பெற்ற நாலைந்து குழந்தைகளுக்கும் ஒரே வகையான ஆகாரத்தைத் தராமல் ஒரு வயதுள்ள குழைந்தைக்குப் பால்கொடுத்தும், இரண்டு வயதுள்ள குழந்தைக்கு நொய்யுணவூட்டியும், மூன்று வயதுள்ள குழந்தைக்கு மேன்மையான உணவைச் சிறிதனவாக வுண்பித்தும், ஏழெட்டு வயதான சிறுவனுக்குச் சிறிது வன்மையான உணவளித்தும் வளர்த்து வருவதுபோல, உலகுயிரனைத்திற்கும் பரமமாதாவாகிய எம்பெருமானும் அந்தந்த உயிர்களின் பரிபக்குவத்துக்கேற்கப் பற்பல மதங்களை ஏற்படுத்தி அநுக்கிரகித்துக்கொண்டுவருகின்றனர். எல்லா மதங்களினும் உயர்ந்த மதம் இன்னதென்று யாம் ஈண்டு கூறத்துணியவில்லை. ஒவ்வொரு மதஸ்தனும் தன் மதந்தான் ஏனைய மதங்கள் யாவற்றினும் மேம்பட்டதென்று கருதுவான். அங்ஙனமே ஒவ்வொருவனும் கருதவேண்டியதும் அவசியந்தான். ஏனெனில் அவ்வாறு கருதினாற்றான் அவனுக்கு அந்த மதத்திற் பற்றும் அதன் கடவுள் மூர்த்தத்தில் பக்தியுமுண்டாகும். ஆனால், அவ்வாறு ஒவ்வொரு சமயத்தவனும் தன்னுடைய மதமே ஏனையமதங்கள் யாவற்றுள்ளும் உயர்ந்ததென்று எண்ணுங் காலத்து ஏனைய சமய மார்க்கங்களை அநுசரிப்பவர்களாகிய தன் சகோதரர்களும் தான் வழிபடும் தனிமுதற் கடவுளையே வேறு நாமரூபங்களினால் வழிபட்டுக்கொண்டு வருகின்றனரென்றும், அவர்களும் இறுதியிலே ஈசுவராது அநுக்கிரகத்திற்குப் பாத்திராவர்களென்றும் நினைக்கக்கடவன். அங்ஙனம் அவன் நினைப்பானாகில் ஏனைய சமயத்தார்களை மறந்தும் துவேஷியான். இவ்வுண்மையை நம்மனோருக்கு விளக்கிய பலருள்ளும் தாயுமானவரென்னும் மஹாஞானியானை யாம் நடுநாயகமாகக் கூறலாம். ஏனெனின் "சைவசமயமே சமயம்" என்றும், "அயர் வறச்சென்னியில்வைத்து ராஜாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிகசைவ மழகிதந்தோ!" என்றும், 'சந்தான கற்பகம் போலருளைக் காட்டத்தக்க நெறியிந் நெறியேதான் சன்மார்க்கம் (சைவம்)" என்றும் அவர் ஆங்காங்குக்கூறிய வாக்கியங்களின் உண்மையை விசாரிக்கு மள

வில் அவர் பூரண சைவாபிமானி யென்று விளங்குகிறது; ஆபினும் "சமயகோடிகளெலாந் தந்தெய்வ மெந்தெய்வ மென்றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது?" என்றும், "மதங்கடொறு நின்றகுருவே," என்றும் அப்பெருந்தகையார் வேறு இடங்களிலே கூறியுள்ள வாக்கியங்களை யோசித்துப் பார்க்கையில் அவர் தமது சொந்தசமயத்தில் அந்தரங்க பக்தி பாராட்டினரேனும் ஏனைய எல்லா மதஸ்தர்களையும் ஆன்மநேய வொருமைப்பாட்டுடன் நன்கு மதித்து வந்தனரேயன்றி எந்த சமயத்தவரையும் துவேஷித்தாரில்லையென்று தெரியவருகிறது. யாம்இங்குக் கூறவந்த விஷயம் நவீனமன்றென்பதற்கும், இவ்விஷயத்தையே நம் முன்னோர் நாட்ட முயன்றனரென்று காட்டுவதற்கும் இதுவரையில் சில பிரமாணங்களை எடுத்துக்காட்டினோம். இன்னுஞ் சில பிரமாணங்களை இந்தப் பிரகரணத்தின் முடிவிலெடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

நம்தேசத்தில் வேதமுதலாகப் புராணங்களீறாக யாவும் ஒன்றுக்கொன்று முரணாய் மதத்துவேஷத்தை விளைப்பதற்கேற்றவைகளாகவே யிருக்கவில்லையா? என்ற வினாவுக்குச் சுருக்கிவிடை கூறுவோம். உயிர்கள் விதி விலக்குகளை யுணர்ந்து கடைத்தேறும் பொருட்டுப் பரமபதியாயுள்ள கடவுள் வேதத்தை யுண்டாக்கினர். உயிர்கள் முன்னமே நாமெடுத்துக் காட்டியவாறு புத்தி விஷயத்திலும் தேக விஷயத்திலும் பலவகையான பேதங்கள் பெற்றிருக்கின்ற காரணத்தினாலே அவைகள் யாவற்றிற்கும் உதவியாகத் தக்கதாயல்லவா அவ்வேத மென்னும்பொது நூலிருத்தல் வேண்டும்? அது ஸர்வ ஜீவதயாபரரான கடவுளால் அவ்வாறு தான் பொதுவாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது முழுவதும் மூலசூத்திரமாயிருக்கிறபடியினாலும் அநேக சோபான மார்க்கங்களைப் படிப்படியாகக் காட்டிக்கொண்டே போகிறபடியினாலும் அவரவர்கள் தத்தம் பருவத்திற்கேற்றபடி அதை அர்த்தம் பண்ணி ஒவ்வொரு மதத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுகிறார்கள். அஃதெவ்வாறெனின்:—எவ்வித விசாரணையுமில்லாமல் அதிக இளம்பக்குவியாயுள்ள ஒருவனைப்பார்த்து அவனுடைய கண்ணுக்குப் புலப்படுவதாகிய பிருதிவி முதலிய பூதங்களே பொருளென்று சாதித்தும், அவ்விசாரங் கழிந்தபின்னர்

அவற்றின் ஆபாசத்தன்மை அவனுக்குப் புலப்பட்டபோது அவற்றிற்கு மேலிட்ட பொருளை அவனுக்கு உணர்த்துவான் தொடங்கி அவற்றைப் பூர்வபட்சமாக்கி, அவைகள் பொருளாகா, பொறி-புலன்களே பொருள் என்று சாதித்தும், அவ்விசாரங்கழிந்த பின்னர் அவற்றின் ஆபாசத்தன்மை அவனுக்குப் புலப்பட்ட போது அவற்றிற்கு மேலிட்ட பொருளை அவனுக்கு விளக்குவான் அவற்றைப் பூர்வபட்சமாக்கி அவைகள் பொருளாகா, மன முதலிய கரணங்களே பொருளென்று சாதித்தும், அவ்விசாரங் கழிந்த பின்னர் அவற்றின் ஆபாசத்தன்மை அவனுக்குப் புலப் பட்டபோது அவற்றிற்கு மேலிட்ட பொருளை அவனுக்கு உணர்த்தத் தலைப்பட்டு அவற்றைப் பூர்வபக்ஷமாக்கி, அவைகள் பொருளாகா, ஆன்மாவே பொருளென்று சாதித்தும், அவ்விசாரங் கழிந்தபின்னர் அதன் ஆபாசத்தன்மை அவனுக்குப் புலப்பட்ட போது அதற்கு மேலிட்ட பொருளை அவனுக்கு உணர்த்தத் தொடங்கி அதைப் பூர்வபட்சமாக்கி, அது பொருளாகாது, இந்திரனே பொருளென்று சாதித்தும், இவ்வாறு முறையே சூரியனையே பொருளென்று சாதித்தும், சந்திரனையே பொருளென்று சாதித்தும் படிபபடியாகக் கொண்டுபோய், இறுதியில் ஏதோவொரு பதார்த்தத்தை உண்மையென்று குறிப்பது வேதத்தின் கோட்பாடாயிருக்கிறது. அப்பொருளை முடிவிற் கண்ட சிலரோ அதை இத்தன்மையதென்று சுட்டிக்காட்ட ஆற்றலற்றவர்களாயிருக்கின்றார்கள். மேற்கண்டபடி வேதத்திலே பற்பல சோபான மார்க்கங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியினால், வேதாந்தப்பொருளாயுள்ள உண்மையைக் கண்டு தெளியவேண்டுமென்கிற விசாரத்துடன் ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டே போகிற ஒரு புருஷனுக்கு ஒவ்வொரு சோபான நிலையையும் நன்றாயுணர்த்துவதற்காக அவ்வவற்றை ஆங்காங்கு விசேஷப்படுத்திக் கூறவேண்டிய தவசியந்தானே! கீழ்ப்பட்ட சோபானங்களை அவன் நன்றாயறிந்து அவற்றைக் கடந்து சென்றாலன்றி மேலுள்ள ஒரு பொருளையறிதல் முற்றும் கூடாதாதலின் அச்சோபானங்களொவ்வொன்றினிடத்தும் அவனுக்குப் பற்றுண்டாகும் பொருட்டு அந்தந்த அவசரத்துக்கேற்றவாறு அந்தந்த சோபனத்தை வியந்து அதுதான் பொருளென்று வேதம் கூறவேண்டியதாய் நேரிட்டது. இத்

தியாதி அளவிறந்த சோபானங்களே உலகத்தில் அளவிறந்த மதங்களாயேற்பட்டன. ஆகவே கேவலம் பூதங்களே நித்திய மானபொருள், அவைகளையன்றி வேறே கர்த்தாவென்னும் பொருளொன்றில்லையென்று கூறித்திரியும் நாஸ்திகனாகிய உலோகாயதன் முதலாக ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் வேதத்திற் காட்டப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு சோபானத்தில் நிற்பவராயிருக்கின்றாராகையால் எவரையும் தூஷிப்பதாகிலும் அலட்சியம் செய்வதாகிலும் எவ்வளவும் மானுஷிகமாகமாட்டாது.

"அருள்வித்திட்டுக்கருணைநீர் பாய்ச்சி
வேதமென்னும் பாதபம் வளர்த்தனை
பாதபமதனிற் படுபயன் பலவே

அவற்றுள்,

இலைகொண்டுவந்தனர்பலரே இலையொரீஇத்
தளிர்கொண்டுவந்தனர் பலரேதளிரொரீஇ
யரும்பொடுமலர்பிஞ்சருங்காயென்றிவை
விரும்பினர்கொண்டுகொண்டுவந்தனர்பலரே."

என்று அறிஞர்கூறிய அமுதவசனத்தைச் சற்றே யோசித்துப் பார்ப்போம். ஓ கடவுளே! உலகத்திலுள்ள ஆன்மாக்களிடத்து நீவைத்திருக்கும் அருளையே விதையாக விதைத்து அது செழித்தோங்குவதற்காக கருணையென்னும் நீர்பாய்ச்சி வேதமென்னும் ஒரு விருட்சத்தை நீ வளர்த்தனை; அதில் இலை, தளிர், அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காய் என்னும் நானாவித பலன்களுக்குள்ளே அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை அவரவர்கள் அடைகிறார்கள் என்பது மேற்காட்டிய பாசுரத்தின் பொருளாகும். இதனால் நாம் அறிந்துதெளிய வேண்டுவதியாதெனில்:—பலருக்கும் பயன்படும்பொருட்டு வளர்க்கப்பட்ட யாதொரு மரத்துக்கு இலை, தளிர், அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காய் என்பவை இன்றியமையாதனவாகிய பொருள்களாயிருப்பவைபோலவே பல்லுயிர்க்கும் உபகரிக்கும் பொருட்டுப் பகவானாற் செய்யப்பட்டுள்ள வேதத்துக்கும் பற்பல சோபனமார்க்கங்களமைந்திருப்பது இன்றியமையாதது; எப்படி இலை, தளிர், அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காய் ஆகிய இப்பொருள்களில்லாவிடத்துக் கனியென்னும் மேலானதொரு பதார்த்தம் யாதொரு மரத்திலே உண்டாக மாட்டாதோ அதுபோலவே பற்பல சோபானங்களேற்படாவிடில் வேதாந்த சாரமாயுள்ள ஒரு மேலான மதம் ஏற்படாது; கனியாகிய ஒன்றினையே

அடைய விரும்புமொருவன் எப்படி ஏனைய இலை, தளிர் முதலிய வற்றைத் திரஸ்கரியாமல் அவைகளெல்லாம் அக்கனிக்கு முக்கிய மான சாதகங்களென்று கொள்ளவேண்டிவருமோ அதுபோலவே வேதசாரமாயுள்ள மேலானதொரு சமயத்திற்கு (அது எதுவாயி ருந்தாலு மிருக்க) ஏனைய எல்லாச் சமயங்களும் அத்தியாவசியமெ ன்றே ஒவ்வொருவரும் கொள்ளல்வேண்டும்; யாதொரு மரத்தை நாடிவருபவர்கள் யாவரும் கனியொன்றைத்தானு உத்தேசித்து வருகிறார்கள்? சிலர் சில சந்தர்ப்பங்களிலே இலைக்காகவும், சிலர் தளிருக்காகவும், சிலர் மலருக்காகவும், சிலர் பிஞ்சுக்காகவும் எப் படி வருகின்றார்களோ அதுபோல் அவரவர்கள் தத்தம் பக்குவத் துக்கேற்க வேதத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியாகிய சோபான மார்க் கத்தை நாடிநிற்கின்றனர். பூதங்களே கடவுளென்று சொல்லும் நாஸ்திகனாகிய உலோகாயதனும் அவ்வேதத்தின் ஒரு சுலோகத் தையே தனக்காதாரமாகக்கொண்டு பிரவர்த்திக்கின்றானாகையால் அவனையும் நாம் துவேஷித்தல் கூடாது. அவனிடத்தும் நாம் சகோதர வாஞ்சையைப் பாராட்டவேண்டும். இவ்வாறு வேத மானது பக்குவிகளுக்குப் பற்பலவாறாகப் பேசிக்கொண்டுபோ கிற நோக்கத்தை யறிந்துகொள்ளாக் குறைவினால் சிலர் வேதத்தி லுள்ள பற்பல பாசங்களும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகின்றன வென்கிறார்கள். மேலே நாமெடுத்துக் காட்டிய நியாயங்களினால் வேதத்தில் முரணுயுள்ள பற்பல மார்க்கங்களெல்லாம் பற்பல பக்குவபேதங்களை யுடையவர்களுக் கேற்றவைகளாகச் செய்யப் பட்டனவென்று தெரியவருகிறது. இவ்வாறே புராணங்களும் சாஸ்திரங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்றறிக. ஏனெனில், அவைகள் யாவும் ஆதிநூலாகிய வேதத்தின் ஒவ்வொரு பகுதி யையே விளக்கவந்தன. ஆகவே, இவ்வுண்மைகளை யெல்லாந் தீர விசாரித்தறிந்தவர் ஒருபோதும் பரசமயத்தவர்களை அலக்கழிக்கத் துணியார். வேதத்தையே பெருத்த ஆதாரமாகக்கொண்ட பூர் வீக இந்துக்களும் இப்போது நாமெடுத்துக் கூறுவதுபோலவே எல்லா உயிர்களிடத்தும் அருளுடையவராகி எந்த மதஸ்தரையும் எள்ளாமலிருந்தனரென்பது விசதமாயிற்று.

(இன்னும்வரும்.)

தண்டலம் - பாலசுந்தர முதலியார்.

பாரதஸாரம்.

IV-ஆம் அத்தியாயம்.

சபாபருவம்.

பாண்டவர்க்கு நேரிட்ட தீங்குகள்.

(376-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

சூதாட்டத்தில் துரோபதையை வென்றதும் துரியோதனன் விதுரனை நோக்கிப் "பாஞ்சாலியைப் பாண்டவர்களுக்கு முன்பாகக் கொண்டுவந்து நிறுத்துங்கள். வீடு வாயில்களுக் கலகிடச்செய்யுங்கள். பணிப்பெண்களுறை விடத் திருத்துங்கள்" என்றான். விதுரர் அவனைக் கடிந்து பதில் சொல்லியும் துரியோதனன் அதனைக் கவனிக்கவில்லை. தன் வெற்றியின் பிரதாபத்தைத் கருதினானே யொழிய மற்றவர்க்கும் தனக்கும் வரும் மானத்தைக் கவனித் தானில்லை. வினையாள னொருவனை விளித்துத் திரௌபதையைத் தன் முன் கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டான். அவனும் அப்படியே கேசரியின் குகையில் சுணங்கன் நுழைவதுபோல் நுழைந்து பாண்டவர்களுடைய பத்தினியைப் பார்த்து அவளருகிற் சென்று, அவளைத் துரியோதனன் தர்மரோடு சூதாடி வென்றானென்றும் அவளைப் பணிப்பெண்ணாக்க நினைத்திருக்கின்றானென்றும் சொன்னான். திரௌபதை திடுக்கிட்டு நடந்தவற்றைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து அச்சமயத்திற்குத் தனக்குத் தோன்றியயுக்தியைக்கொண்டு தன்மானத்தையுங்காத்துத் தன் புருஷர்களுடைய அவமானத்தையும் நீக்க முயன்றாள். வந்தவனையழைத்து "நீபோய் தருமர் தன்னை முன்னர்த்தோற்றனரா? அல்லது என்னைத் தோற்றனராவென்று அவரைக்கேட்டு இங்குவா" என்றாள். அவனங்குச்சென்று தருமரைக்கேட்க அவர் வெட்கத்துடன் தலை குனிந்து நின்றனர். துரியோதனன் அவனைப்பார்த்து "நீபவளை யிங்கு கொண்டுவா, அவளே யந்தக்கேள்வியைக் கேட்டுப் பதில்தெரிந்துகொள்ளட்டும்" என்றான். அத்தூதுவன் தான் அத்தகைய தீச்செயலை நிறைவேற்றவேண்டுமே யென்னுந் துக்கத்தோடு திரௌபதையினிடஞ் சென்று துரியோதனன் சொன்னதைத் தெரிவிக்க, அவள் "நீ சபையிலுள்ள பெரியோர்களிடம் நான் சொன்னதைச் சொல், அவர்கள் என்னை என்னசெய்யச் சொல்கிறார்களோ அப்படியே செய்வேன்" என்றாள். தூதன் திரும்பிவந்து அவள் சொன்னதைத்தெரிவிக்க, யுதிஷ்டிரர் இப்போதுதான் அவளையுந் துறந்ததை நினைத்துத் தனக்குவந்த மானபங்கத்தையும் பொறுத்து இவ்விடம் வரும்படி சொல்லென்றார். தூதுவன் மறுபடியும் துரோபதையினிடம் செல்லச் சற்று யோசித்து நிற்கையில் ஆலஸியம் பொறுக்கமாட்டாத துரியோ

தனன் துச்சாதனனையழைத்துச் "சீக்கிரம் துரோபதையை யிவ்விடம் கொணர்வாய்" என்றான். சொல்வதற்குமுன்பே தன்னிடம் விட்டுக் குதித்தெழுந்து சிறிதேனு மானமென்பதின்றி அவளிருந்த அந்தப்புரஞ்சென்று, "பாஞ்சாலீ! உன் நாணத்தைச்சற்று ஒதுக்கிவைப்பாய். அரையிலென் செய்கிறாய்? அம்பலத்திற்குவா" வென்று சீறினான். துரோபதை நடுநடுங்கி எக்கங்கொண்டு இருந்த விடத்தை விட்டுத் துரியோதன் துச்சாதனன் என்னுமிவர்களுடைய தாயார் மனைவியாரிருந்த இடந்தேடி யோடினாள். துச்சாதனன் அவளைப் பின்றொடர்ந்து கூந்தலைப்பற்றி யிழுத்துச் சபைக்குக் கொணர முயன்றான். ஐயகோ! இவட்கும் இக்கதியேன் வாய்த்தது? அவள் மீது காற்றுங் கடுகி வீசியறியாதே! அயலார் கண்ணும் தாக்கியிராதே! சில நாளைக்கு முன்புதான் கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்கள் கொண்டு மந்திரோச்சாரணத்தோடு அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு விளங்கும் கூந்தலைப்பற்றி யிழுத்துக் கொண்டுவந்து அவளைச் சபையின்கண் சேர்த்தான். அந்தப்புரத் துடையோடும் இவ்வலங் கோலத்தோடும் சபையிலுள்ளார் எதிட்டுப்பார்க்கப் பங்கயத்தேவி போன்றவளைக் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருப்பவளைச் சபையினுப்பண் நிறுத்தினான். "மானமழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிது" என்பதற்கேற்ப அவன் தன்னை மானபங்கஞ் செய்ததைக் குறித்து மிக்க கோபங்கொண்டு சபையுள்ள வீரர்களை நோக்கி "வீரர்காள்! இப்படியுஞ் செய்தல் தகுதியோ? உங்கட்கு மானமென்பது சிறிதேனும் மில்லையோ? இஃதுங்கள் குலத்திற்கடுக்குமோ? குருகுல மன்னர்தந் தலைவன் இக்குற்றத்தைக்கண்டும் என் மௌனமாயிருக்கின்றான்?" என்றும், இன்னும் பற்பலவாறாய்ச் சொல்லிப் பிரலாபித்து நின்றாள்.

அவள்தன் நாயகரும் அங்கிருந்தார்களே! அவர்களால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடிய வில்லையோ? ஐயோ பாவம்! என் செய்வார்கள்! தங்களையுந் தோற்றுத் தன்வயமற்றுப் பராதீனமுற்று இருந்தார்க ளாகையால் ஒன்றுஞ் செய்வதற்கில்லை. இதனை யறிந்து துச்சாதனன் அவளை அடிமை யென்றும் பணிப்பெண்ணென்றும் வைது அவள் வஸ்திரத்தைப் பற்றி யிழுத்தான். கர்ணனும் கல்லென்று சிரித்தான். சகுனியுஞ் சந்தோஷமுற்றான். துரியோதன துச்சாதனாதியரடைந்த ஆனந்தத்திற் களவு முண்டோ? இவர்கள் நால்வருந்தான் அவள்தன் நிலையைக்கண்டு மிக்க களிக்கூத்தாடினவர்கள். பிறகு பீஷ்மர் எழுந்து துக்கமேலீட்டினால் மெதுவாய்ப் பேசவாரம்பித்தார். துரோபதை கேட்ட கேள்விக்குத்தக்க சமாதானம் சொல்ல அவரால் முடியவில்லை. யுதிஷ்டிரன் தன்னைத்தோற்ற பிறகு தனக்கொன்றுங் கிடையாது. ஆயினும் மனைவியைப் புருஷனினின்றும் பிரித்துப் பார்க்கலாமா? அவளோ அவனிடத்தைக்கியம், என்று யோசித்து "இதற்கெப்படி முடிவு சொல்வது? சரியாய் முடிவு சொல்வதசாத்தியம்" என்றார். அச்சபைக்கண் அவராலேயே தக்க சமாதானம்சொல்ல முடியாமற்போனால்

யார் தாம் முடிவு சொல்ல வல்லவர்? துச்சாதனன் தொந்தரை செய்வதை நிறுத்தினானல்லன். அவளோ கண்ணீராருய்ப் பெருகவிட்டுக் கதறுவாளாயினாள். இதைப் பீமனால் சகிக்க முடியவில்லை. அவனுக்குக் கோபம் மீதேறி வருகின்றது. தன் தமயனையும் அவளைப் பந்தயத்தில் வைத்திழந்ததற்காகக் கடிந்தனன். எல்லாவற்றையுந் துறக்கினுந் துறக்கலாம். உயிர்க்குயிராகிய உத்தம பத்னியினையும் இவ்வாறு துறக்கலாமோவென்றான். "அரசே, அவள் நிமித்தம் உங்கள்மீது கோபித்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. அவளைப் பந்தயம்வைத்தாடின கையைக்கொளுத்திவிடுகிறேன். சகாதேவா, கொண்டுவா நெருப்பு" என்றான் பீமன். அவனுடைய கர்ச்சனை கோடையிடி போன்று நிற்சப்தமாயிருந்த அச்சபையி லுள்ளோரைப்போய் வருத்தியது. அர்ச்சுனன் அவனுடைய அவசரத்தைக் கண்டு கண்டித்து, "யுதிஷ்டிரர் தம் மெண்ணத்துக்கு மாருய் 'மாற்றானுக்கிடங்கொடேல்' என்பதற்கேற்ப நடந்தனரே யன்றி வேறென்ன? அப்படி நடந்தபோதிலும் தமயனை எதிர்த்துப் பேசலாமோ?" என்றான். பீஷ்மர் அருச்சுனனை நோக்கி "தனஞ்ஜயா! தர்மர் க்ஷத்திரிய தர்மத்தின்படி செய்தாரென்பதை அறிந்தவனாகையால் யானும் வாய்ப்பொத்தி யிருக்கின்றேன். வேறுவிதமா யிருக்கும் பக்ஷத்தில் அவருடைய இரண்டு கரங்களையும் பற்றித் தீயிட்டுச் சாம்பராக்கி யிருக்க மாட்டேனா?" என்றார்.

நூற்றுவரில் துரியோதனாதியர்க்கு இளையோனும் நற்குணம் வாய்ந்தவனுமாகிய விகர்ணன் சபையினின்று அதிக கோபக்குறியுடனெழுந்து சபையோரைக் கடிந்து நோக்கி "ஏன் எல்லாரும் மவுனம்சாதிக்கின்றீர்கள். திரௌபதை கேட்ட கேள்விக்கு ஏன் சமாதானம் சொல்லவில்லை?" என்றதும் அங்கிருந்த அரசர்களிலநேகர் அவனைக் கொண்டாடினார்கள். கர்ணன் எழுந்து அவன் தனக்கு முதியோர் முன்பு வாய் கூசாது பேசினதற்காகக் அவனைச் கண்டித்துத் திரௌபதையை யிம்மாதிரி நடத்தியது நியாயந்தானென்று சொல்லித் துச்சாதனனை அழைத்து பாண்டவர்களுடைய உத்தரீயத்தையும் பாஞ்சாலியின் சேலையையும் உரியும்படி உத்திரவு செய்தான். சொன்னமாத்திரத்திற் பாண்டவர்கள் தங்கள் மேலிருந்த வஸ்திரங்களைக் களைந்துவைத்து விட்டார்கள். துச்சாதனன் துரோபதை தரித்திருந்த ஒற்றைத் துகிலையும் உரிய ஆரம்பித்தான். மானுடர் சகாயமற்றுநின்றவள் ஆபத்பாந்தவனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே கதியென்று நினைத்து, "கோவிந்தா! அச்சுதா! நாராயணா! ஆபத்பாந்தவா! அநாதரக்ஷகா! என்னைக்காவாயோ" என்று அவனுடைய ஆயிரநாமங்களையுஞ் சொல்லி அலற, அதை அறிந்த அச்சுதன் இரக்கங்கொண்டு அருட் கண்ணாற் பார்த்தான். தர்மதேவதை மற்றோர்க்குப் புலப்படாது எதிர் நின்று துரோபதையின் ஆடையை வளரச்செய்துகொண்டே வந்தது. துச்சாதனன் இழுக்க இழுக்க பற்பல வர்ணங்களோடு கூடிய வஸ்திரங்கள் வெளியே மாயனுடைய மா

யத்தால் ஒன்றின்பின்னென்றாய் வளர்ந்துகொண்டுவந்தன. இப்படியிழுத்த வஸ்திரங்களின் குவையே ஒரு பெரும்போராய்விட்டது. இவன் எவ்வளவு முயன்றும் இவனுற் சாத்தியப்படவில்லை. கடைசியிற் சோர்ந்து தரைமீது வீழ்ந்தான் துச்சாதனன். பீமனிப்போது ஒருமுறை கர்ச்சித்தான். அவன் செய்த சபதம் மிக்க பயங்கரமானது. "க்ஷத்திரியவீரர்களே! யான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். இதற்கு முன் இத்தகைய சபதம் செய்துகொண்டார் ஒருவருமிலர். இம்மாதிரியும் இனி நேரிடாது. நான் சொல்வதை நிறைவேற்ற முடியாமற் போய்விட்டால் எம்முன்னோர்களடைந்த நற்கதி எனக்குக்கிடைக்காமற் போகக்கடவது. இங்கெதிர் நிற்கும் பாதகனுடைய (துச்சாதனன்) மார்பைப்பிளந்து அவனுதிரத்தை வெளிப்படுத்திக் குடியாவிடின் எனக்குத் துறக்கங்கிடைக்காமற் போகட்டும்" என்றான். இந்த சபதமோ மிகவும் பயங்கரமானதுதான். இதை நிறைவேற்றுவது மிகவும் அருமையேயாம்.

கண்ணீர் ததும்பக் கலங்கும் துரோபதைக்குச் சமாதானம் சொல்வாரொருவருமிலர். துரியோதனன் துச்சாதனனை அழைத்து துரோபதையைச் சுட்டிக்காட்டி இப்பணிப்பெண்ணை உள்ளே கொண்டுபோ" என்றான். அவனும் அவளை யிழுக்க ஆரம்பித்தான். அவளசைபாது ஏக்கங்கொண்டு எல்லாருடைய முகத்தையும் பார்த்து நின்றாள். துரியோதனன் துரோபதையைப் பார்த்து " எல்லாரையும் பார்பதனால் யாதுபயன்? உன் புருஷர்களைக்கேள். அவர்கள் யுதிஷ்டிரர் தங்கட்குத் தலைவரல்லரென்றும், (சத்தியவந்தனுகிய) தர்மரைப் பொய்யரென்றும் சொல்லிவிடுவார்களேயாகில் உன்னையிப்போதே அடிமைத்தனத்தினின்றும் நீக்கிவிடுகிறேன். அல்லது யுதிஷ்டிரர் தாம் உன்னுடைய புருஷரல்லரென்று சொல்லட்டும், நான் உன்னை விட்டுவிடுகிறேன்" என்றான். "யுதிஷ்டிரர் தாம் எங்களுக்குத் தலைவர், எங்களுயிர்க்கு முரியர், தம்மையே தோற்றாரென்று நினைக்கும் பக்ஷத்தில் யாங்களும் தோற்கப்பட்டவர்களானோம்" என்று பீமன்சொன்னான். கர்ணன் எல்லாரையும் பரிகசித்துத் துரோபதையைப்பார்த்து அவளுடையவேலையைப் போய்க்கவனிக்கச்சொன்னான். மேலும் அவளைநோக்கி "இவ்வசாக்ஷாரப்பேர்வழிகளை நாயகராய்க் கொண்டதனால் யாது பிரயோசனம்? நீ யிப்போதாயினும் வேறோர் புருஷனைத் தேடிக்கொள்ளலாம். அவனிம்மாதிரி உன்னை இடையிற் கைவிடான். சூதாடித் தோற்கான்" எனப்பரிகசித்தான். தன் தமையனுக்கும் தர்மத்திற்கும் பயந்து துன்பமே ஒருருவெடுத்து வந்தாலன்ன பீமன் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு வாளாவிருந்தான். துரியோதனன் தருமனை நோக்கி தான் கேட்டவைகளுக்கு உத்தரம் தாருமென்றான். சும்மாவிருக்கும் பீமனைத் தூண்டக்கருதி துரோபதையைத் தன் தொடையின் வந்துட்காரும்படி சொன்னான். இதைக்கேட்கப் பீமன் பொறுப்பனோ? "இனி நிகழப்போகிற யுத்தத்தில் உன் தொடை எலும்பை முறிக்காவிடின் யான் எம்

முன்னோரடைந்த பதவிபை யடையாமற் போகக்கடவன்,'' என்று இரண்டாவது சபதம் செய்தான் பீமன்.

திரௌபதை அந்தத்தில் அந்தகனாகிய திருதராஷ்டிரனிடஞ் சென்று முறையிட்டுக் கதறினாள். தன் பிள்ளையின் அக்கிரமத்தியத்தால் வரக்கூடிய நாசத்தைப் போக்கு நிமித்தம் அவளுக்கினிய வார்த்தை சொல்லி அவள் கோபத்தைச் சற்றுத்தணித்து "உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கே" ளென்றான். தனக்குப் பிறக்குங் குழந்தை யடிமையின் பிள்ளை யென்னும்பழி பெயராதிருக்கும் பொருட்டுத் தர்மரை அடிமைத் தனத்தினின்றும் நீக்க வேண்டுமென்றாள். இவ்வரத்தைத்தந்து, "வேறோர் வரங்கேட்பா" யென்றான். அவர்தம் சகோதரர் நால்வரையும் அவர்களாயு தங்களுடன் விடுதலை செய்தல் வேண்டுமென்றாள். இவ்வரத்தையுந் தந்தான். "வேறோர் வரமும் வாங்கிக்கொள்" என்றான். அதற்குத் திரௌபதை "இனியாதொரு வரமும் வேண்டாம். என்னுயகர்கள் சுயாதீன மடைந்தார்கள். தங்களுடைய வல்லமையினால் ஐசுவரியமும் பெறுவார்கள்" என்றாள். இதைக்கேட்டிருந்த கர்ணன் "துன்பக்கடலுளாழ்ந்து கரைதெரியாது தியங்கிக்கொண்டிருந்த கணவர்க்குத் துரோபதை தானோரோடம்போல் நின்று மாலுமியுமாகிக் கரைசேர்த்தன" ளென்றான்.

பிறகு யுதிஷ்டிரர் தன்னிருகரங்களையும் சிரமேற்கொண்டு தன்பிதாவிற்கு அஞ்சலி செய்து "தங்களாக்ஞையின் பிரகாரம் நடக்கச் சித்தமாய்க் காத்திருக்கின்றே" னென்ன குருட்டரையன் அவரை, "உன்னொடு சேர்ந்து சுகத்துடன் வாழ்க" வென்றாசீர்வதித்தான். துரியோதனனுடைய துர்க்குணங்களைக் கவனியாது தன்னையும் காந்தாரியையுமாத்திரம் நினைத்துத் தேறுதல் செய்துகொள்ளும்படி வேண்டினான். ஐவரும் உத்திரவு பெற்றுப் போகுந் தருணத்தில் துரியோதனன் தன் தந்தையிடஞ்சென்று "பாண்டவர்கள் அதிக கோபத்துடன் செல்கிறார்கள். அவர்களையிப்படி விடுவதனால் தேசத்திற்குத் தீங்கு நேரிடும். இன்னொருதரம் சூதாடித் தோற்கிறவர்கள் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசமும் ஒரு வருடம் அஞ்ஞாதவாசமும் செய்ய வேண்டுமென்று ஏற்படுத்தல் வேண்டும்" என்றான். மதியின் முதிர்ந்தோராகிய பீஷ்ம துரோண விதுரர் எவ்வளவு எடுத்துச்சொல்லியும், காந்தாரியும் இப்படிப் பாண்டவர்களை வருத்துவதைப்பார்க்கிலும் துரியோதனனையேயிழந்துவிடலாம் என்று சொல்லியும் அவரதைச் செவி கொளாது அரசன் தன்சுதனாய சுயோதனன் சொல்லை அங்கீகாரஞ் செய்தனன். பாண்டவர்களைத் திரும்பவு மழைத்து துரியோதனனுடைய ஏற்பாட்டிற்குடன்படச் செய்து அஞ்ஞாதவாசஞ்செய்து திரும்பிவருகிறவர்களுக்கு அவர்களுடைய பாகத்தையு கொடுப்பதாக வாக்களித்தனன். பின்னடந்த சூதாட்டத்திலும் சகுனியே வென்றான்.

எல்லாவற்றையு மிழந்தார்கள் பாண்டவர்கள். தாங்களுடுத்திருந்த பட்டாடைகளைத் தவிர்த்து மான்றோல் மரவுரி தரித்துக் காட்டிற்குப் போகும் வண்ணம் சென்றார்கள். இந்நிலையைக்கண்ட துச்சாதனன் ஆனந்தங்கொண்டு ஆரவாரித்தான். துரோபதையைப் பார்த்து "இவர்களை யேன் பின் தொடர்கிறாய்? இந்த நபும்சகர்களால் என்னசெய்யக்கூடும்? நீ ஏன் வேறொரு நாயகனைத் தேடிக்கொள்ளக்கூடாது?" என்றான். இதைக்கண்ட பீமன் மந்திரத்தாற் கட்டுண்ட சர்ப்பத்தைப்போனிருந்து அவனருகிற் சென்று அவனைக் கடந்து மேற்சென்றான். துச்சாதனன், பீமனிவ்வாறு நடந்ததற்குக் கைகொட்டி நகைத்து, "புருஷ சிம்மமே! ஏனிவ்வாறு வீராவேசத்துடன் போகின்றாய்" என்று குதித்துக் கூத்தாடிநின்றான். பீமன் இந்த அற்பனுடைய வார்த்தையை யொருபொருளாய் மதியாது தனக்கிருந்த கோபத்தையடக்கி அவர்களுக்கு வரப்போகிற நாசத்தை எண்ணிப் பரிதபித்துத் தன் தமயனுடன் சென்றான். அர்ச்சுனன் பீமனை நோக்கி, "அப்பா! சுத்த வீரர்களுடைய எண்ணம் செயலால் தெரியப்படுத்தப்படவேண்டுமேயன்றி வார்த்தையால் வெளிப்படுத்தப்படவேண்டியதில்லை, பதின்மூன்று வருஷம் முடிந்து பதினான்காவது வருஷம் ஆரம்பித்தவுடன் அவர்களுடைய கதி யின்னதெனத் தெரியவரும். நாமிப்போதேன் வாய் திறத்தல்வேண்டும்" என்றான். இவனல்லவோ வீரன். தர்மரைத்தவிர்த்த நால்வரும் தங்கள் விரோதியினை யொழிக்காது விடுவதில்லையென சபதம் செய்துகொண்டார்கள். பிறகு ஐவரும் வனத்திற்கு விடைபெற்றுச் செல்லவெண்ணித் திருதராஷ்டிரனிடஞ் சென்றார்கள். அரசன் அதிக துக்கக் குறியுடன் வந்தவர்களை விசாரித்து விடைதந்தனுப்பினான். பாண்டவர்கள் வெட்கத்தினால் பதிலொன்றும் சொல்வதற்கில்லாது திருதராஷ்டிரனுடைய க்ஷேமத்தைக்குறித்துக் கடவுளைத்தியானித்தார்கள். பிறகு விதுரர் குந்திதேவியரைத் தம்மிடம்விட்டுப்போம்படி ஐவரையுங் கேட்க அவர்களும் இவருடைய விருப்பத்திற்கிசைந்தார்கள். அவர்கள் செய்யப்போகிற வனவாசத்தினால் அவர்கட்கு அநேக நன்மைகளுண்டாகுமென்று சொல்லி விதுரர் ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார். அக்காலத்தை ஒருவன் சரியாய் உபயோகிப்பானாகில் அதனால் அவனடையக்கூடிய பலத்தை எத்தகைய எதிரியும் எளிதில் வெல்லமுடியாது "குந்திபுத்ரா! எங்களிடம் விடைபெற்றுச் செல்வாய். உனக்கொரு குறைவும் வராது. எல்லாம் சுபமேயாகும். எங்களுடைய ஆசீர்வாதம் வீணாகாது. பாபமான காரியம் யாதொன்றும் நீ செய்தாயென ஒருவனும் சொல்லான். பதின்மூன்று வருஷகாலமுஞ் சென்றபிறகு க்ஷேமமாய்த் திரும்பிவந்து உன் இராஜ்ஜியத்தைப் பெற்று ஆள்வாய்" என்னும் உறுதிச்சொல் மறுபடியும் சொல்லியனுப்புவித்தார் விதுரர். குந்திதேவியினின்றும் அவள் தன் புத்திரர்கள் பிரிந்தேகவேண்டியதனால் வந்த சோகத்தை யென்னென்று சொல்வது? மிக்க சோர்வுற்றுத் தன்வயமற்றிருந்தாள். கடைசியில் அவர்கள் எல்லோ

ரும் தேறியுந் தேற்றுவிக்கப்பட்டும் ஆனபிறகு வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். முகத்தை முன்தானையால் மூடிக்கொண்டு முன்சென்றார் தருமர். பீமன் தன்னிரு புஜங்களையும் பார்த்தவண்ணமாய்ப் பின்சென்றான். அர்ச்சுனன் மணலை வாரி இரைத்துக்கொண்டு அவன்பின் சென்றான். சகாதேவன் தன் முகத்தில் மண்ணிட்டுக்கொண்டு சென்றான். நகுலனும் தன் தேக முழுதும் மண் பூசிக்கொண்டு சென்றான். துரோபதை துக்கத்தில் மூழ்கினவளாய் வாய்விட்டரற்றியும் அவிழ்ந்து அலங்கோலமாய்த் தரையளவும் புறளும் கூந்தலினால் தன் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டும் சென்றனள். அவர்களுடைய புரோகிதராய தயும்யர் கையில் தருப்பையைக்கொண்டும், யமனைக்குறித்துச் சொல்லப்படும் பயங்கரமான சாமவேத மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டும் சென்றனர்.

பாண்டவர்களிவ்விதமாய்ச் சென்றார்களெனக் கேட்ட திருதராஷ்டிரன் விதுரரை யழைத்து அதனுடைய பொருள் யாதெனக் கேட்டான். அதற்கவர் அரசனை நோக்கி "ஐயா! தருமனோ எப்போதும் அன்பும் அருளுமுள்ளவன். அத்தகையனுக்கு இப்போதிருக்கும் கோபாக்கினியினால் தான் பார்த்த பொருள்கள் அழிவுறுமெனப்பயந்து தன்முகத்தை மூடிக்கொண்டான். பீமனோ தன் விரோதிகளை தன் புஜபலத்தைக் கொண்டு எப்போது ஒழிக்கலாம், எப்போது பழிக்குப்பழி வாங்கலாம் என்று தன் புஜத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றான். அர்ச்சுனன் தான் யுத்தகாலத்தில் பொழியப் போகிற சரமாரிக் சறிகுறியாய் மணலைவாரி வீசிக்கொண்டு சென்றான். சகாதேவன் கஷ்டம் வருங்காலத்து இன்னானெனப் பிறர் தன்னை யறியாதவாறு செய்தான். நகுலன் அன்பினால் யாருடைய இதயத்தையுங் கொள்ளாவண்ண மிவ்வாறு செய்தான். துரோபதை தன் விரோதிகளின் மனைவிமார் அதேவழியில் அவர் தம் புருஷருக் கழவேண்டி வருமே என்பதை எண்ணினவளாய் அப்படிச் சென்றாள். இனிப்பின்னர் பிரேதத்துடன் செல்லும் புரோகிதர் உச்சரிக்கவேண்டியவற்றை தயும்யர் இப்போது உச்சரித்துச் சென்றார்.

உலகமும் தன்னிடம் நடந்தேறிய குற்றங்களைக் கண்டும் இனி நடக்கப் போகிற அனர்த்தங்களை நினைத்தும் அதிக சிந்தனையுடனிருந்தது. இஃதிப்படியிருக்க மற்ற ருஷிகளுடன் நாரதர்தோன்றி "இன்று முதல் பதினான்காம் வருஷம் பிறந்தவுடன் கௌரவர்கள் துரியோதன னிழைத்த தீங்கிற்காக பீமார்ஜ்ஜுனர்களால் நாசமடையப் போகிறார்கள்" என்று சொல்லி எவ்வளவு சீக்கிரத்திற் றோன்றினார்களோ அவ்வளவு சீக்கிரத்திற் மறைந்து விட்டார். பாண்டவர்கள் நாட்டினீங்கிக் காட்டிற்குச் சென்றதைக்கண்ட ஆதவனும் அலமந்து அலை கடலுள் மூழ்கினான்.

(சபாபருவம் முற்றுப்பெற்றது.)

கல்குளம் - குப்புசாமி முதலியார்.

திருவிளையாடற் கருப்பொருள்.

385-ஆம். பக்கத் தொடர்ச்சி.

பழியஞ்சின படலம்.

25. வேதிய னில்வீட்டோன் வேடனே வென்றறியா
தாதி யடிபணிய வாலவாய்ச்—சோதியிறை
சங்கையொழித் தான்வணிகன் றன்வதுவை யாமிடத்தில்
அங்கைகுவித் தேற்றவினி தாய்ந்து. (௩௮)

மாபாதகந் தீர்த்த படலம்.

26. தாதைதனைக் கொன்றேதன் றாயைப் புணர்ந்தகொடும்
பாதகனுங் கூடற் பதியடைந்து—சோதிபதம்
போற்றித் தனதுவினை போக்கினா னெத்தலத்தும்
எற்றம் மதுரையினி லேது. (௩௯)

அங்கம் வெட்டின படலம்.

27. ஆசானை வஞ்சித் தவன்மனையைக் கைப்பிடிப்பான்
ஆசான செய்கை யவன்செயலுர்—தேசாய்ப்
பொலிந்தானச் சித்தனையே பொன்றுவித்தா னன்பான்
மலிந்தானவ் வாளான் மலைந்து. (௪0)

நாக மெய்த படலம்.

28. அனந்தகுணன் றென்மதுரை யாண்டுவரும் நாளிற்
சினந்தகியா யோரசுரன் சேரச்—சினந்தவனாய்
எற்றி யமனேவ்க இந்தமுதா னஞ்சொழித்து
வெற்றி யுடனிருந்தான் வேந்து. (௪௧)

மாயப் பசுவை வதைத்த படலம்.

29 வீர னனந்தகுண வேந்தமணர் விட்டபசு
சார மதுரையினைத் தான்சேர—ஈரமதி
ஆறணிந்தான் காத்தா னருங்கயிலை காக்கும்
வீறணிந்த நந்தியினை விட்டு. (௪௨)

மெய்க்காட்டிட்ட படலம்.

30. தானை மிகக்கொணர்வான் சாமந்தன் பெற்றபொருள்
யானை யுரிபோர்த்த வாலவாய்க்—கோனார்க்கே
தந்தா னிறைவருத்தத் தானிரக்கத் தானையுடன்
வந்தான்பின் சென்றான் மறைந்து. (௪௩)

உலவாக்கிழி யருளிய படலம்.

31. வீறுகுல பூடணமன் வேதியரைத் தானிகழத்
தூறுமழை யில்லாது சோர்வுறுங்கால்—ஆறுபுனைச்
செஞ்சடையான் றென்மதுரைத் தேவுவுல வாக்கிழியாற்
பஞ்சவனைக் காத்தான் பரிந்து. (சச)

வளையல் விற்ற படலம்.

32. சேந்தாரு காவனத்தார் தேவியர்கள் கற்பிழந்து
வந்தார் வணிககுல மங்கையராய்—இந்தாரும்
சென்னியான் றென்கூடற் றேவளையல் கையிலிட்டுக்
கன்னியரைக் காத்தான் கசிந்து. (சரு)

அட்டமாசித்தி யுபதேசித்த படலம்.

33. ஆசாற்குப் பால்கொடுத்த வாறியக்க மாதர்களும்
ஆசார் கருங்கல்லா யாலமர—மேசார
அத்தியுரி மேற்போர்த்த வாலவாய்ச் சொக்கனட்ட
சித்தியுப தேசித்தான் சேர்ந்து. (சசா)

விடையிலச்சினையிட்ட படலம்.

34. சென்னிக் கருள்புரிவான் றென்மதுரைச் சொக்கேசன்
மன்னுவட வாயில் வரவிடுத்துப்—பின்னருளால்
இட்டான் விடைக்குறியை யிஃதோர்ந்தான் சேய்க்குப்பின்
விட்டா னரசுரிமை வேந்து. (சஎ)

தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்த படலம்.

35. சென்னியிரா சேந்திரற்குச் செல்வத்திருமகளை
உன்னு மணஞ்செய்வா னுவந்திசைந்து—பின்னவற்குத்
தந்தா னமர்விளையத் தார்ச்செழியன் சேனையுளார்
உய்ந்தார் அரன்கொடுநீ ருண்டு. (சஅ)

இரசவாதஞ் செய்த படலம்.

36. பொன்னனையாள் பூவணர்தம் பொற்புருவைக் காணவெண்ணி
இன்னமுதம் அன்பர்க் கிடுநாளி—லன்னவட்குச்
சித்தனு யெய்தித் திருநீற்றாற் பொன்னீந்தான்
அத்தனுங் கூட லரன். (சகூ)

(இன்னும் வரும்.)

ஏ. சங்கரலிங்கம் பிள்ளை.

* வேனிற்பாட்டு.

இஃது, ஆங்கிலமொழியில் வல்ல கிரே (Gray) என்னும் நல்லிசைப் புலவர் நலத்தகவியற்றிய செய்யுளினின்று மொழி பெயர்த்துக்கொண்டு செய்யப்பட்டது. வேனிற்கால இயனெறிவழாமை அக்காலநிலையிற் புறத்தே தோன்றும் உலகியற் பொருட்கண் நிகழும் நிகழ்ச்சியும், அந்நிகழ்ச்சியையே நிலைக்களனாக மொழிந்துகொண்டு அவ்வுலகியற் பொருணிலையாமை புலப்படுத்தித் துறவுள்ளந் தோற்றுவிக்கும் அருமையுஞ் சுருங்கவுரைத்து உற்று நோக்குவாருணர்வெல்லாந் தன்வயிற்படுத்து அவரறிவைப் பெருக்கியின்பம் பயக்குநீரதாய் நிற்றலின் இவ்வரியபாட்டைத் தமிழினும் மொழி பெயர்த்து விடுதற்கு விரும்பி யதனை யவ்வாறே யியற்றினம். கிடந்தவாறன்றி வேறுபடப் புனைந்துபாடுஞ் செய்யுள்வழக்குப் போலாது, உலகியற் பொருட்பெற்றி யெல்லாங் கிடந்தவாறே எடுத்துமொழிந் துறுதிபயக்குஞ் செய்யுள் வழக்கே தழீஇ வருதலின் இன்னோரன்ன பாட்டுகள் பெரிதும் போற்றப்படுவனவாமென்க. சங்கப்புலவரியற்றிய பழைய தமிழ் நூல்களும், பிற்காலத்துச் சேக்கிழார் போன்ற சில ஆசிரியன்மாரியற்றிய நூல்களும் கிடந்தவாறு புனைந்துகூறும் மெய்ப்பொருட் செய்யுள் வழக்கே தழுவி நடைபெறுவனவாக, மற்றம் மெய்ப்பொருள் வழக்கொடு முலைந்து வடமொழி வழக்கேபற்றி யுற்று நோக்குவாருணர்வெல்லாம் ஊக்கமு முறுதியுமின்றிக்கழிந்து இளைப்படையப் பலப்பல தோன்றியவாறெல்லாம் புனைந்துகூறும் ஏனை நூற்பொருளெல்லாம் அத்துணையாகச் சிறந்தெடுத்துப் போற்றப்படுவன வல்லவாமென்று துணிக. ஒரு காப்பிய நூலியற்றுது மெனப்புகுந்து நாட்டுப்படலம் நகரப்படலமென வகுத்து வாளாது விரியப்பாடுதலும், கம்பராமாயணம் சுந்தரகாண்டங் கடலுவு படல முகத்தில் வரையறையின்றி மிக விரித்துப்புனைந்து பாடுதலும் போல்வனவெல்லாங் கேட்போருணர்வுங் காண்போருணர்வுஞ் சலித்து வெறுப்படையத் திரிக்கும் வடமொழி வழக்குப்பற்றி வருவனவாதலான் மற்றவை அத்துணையாகத் தேறப்படுவன வல்லவாமென்பதூஉம், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பெரியபுராணம் முதலிய நூல்களிற்போல நூற்பொருள் நடந்து செல்லு நெறிக்கிடையே கேட்போருணர்வு பாற்படுவகையான் இன்பந்தோன்றக் கிடந்தவாறெடுத்து மொழிந்து உண்மையுணர்வு தோற்றி விருப்பமுறுக்க வல்ல மெய்ப்பொருள் வழக்கே பற்றி வருவனவெல்லாம் பெரிதுங் குறிக்கொண்டு போற்றப்படுவனவா மென்பதூஉம் நுண்ணறிவுடையார்க் கெல்லாம் இனிது விளங்கும். ஆங்கிலமொழியில் வல்ல ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், கிரே முதலிய

* Ode on the Spring and also see foot notes to the stanzas below.

நல்லிசைப்புலவ ரெல்லாரும் மிங்ஙனமே கிடந்தவர் றெடுத்துச்சமய நேர்ந்துழியெல்லா மெய்யுணர்வு தோன்றக் கூறுதலின் அவரெழுதிய நூற்பொருள்களும் மேதக்கனவாமென்பது. எந்நாட்டிலாயினும் எச்சொல்லிலாயினும் எம்மக்களிலாயினும் புகழப்படும் அருங்குணமாட்சிகளுளவாயின் மற்றவற்றை விளங்கக் காட்டிவியந்து பாராட்டுதல் மெய்ப்பொருளாராயும் நடுவுநிலையாளர்க் குரிய கடமையாம். அஃதொழியத் தாமுவந்தனவே நல்லவென்று தம்முள் வைத்து நலம்பாராட்டுவா ருலரகள் அறிவுடை மக்கள் கொள்ளாராதலின், அத்துணிவு பற்றி ஆங்கில மொழியிலுள்ள இதனை மொழிபெயர்த்தியற்றினும். இப்பாட்டி னியனெறி தெரிக்கப் புகுந்தமையின் இத்துணையும் இது விரிந்ததென்றுணர்க.

இனி, இப்பாட்டை ஆங்கிலமொழியி லெழுதிய கிரே என்னும் புலவர் தம் ஆங்கிலமொழிச் செய்யுள் வழக்குக் கேற்பவும், தந்தேச வொழுக்கங் குலவொழுக்கங்கட் கேற்பவு மதனையியற்றுதலின், பாஷையுஞ் செய்யுள் வழக்குந் தேசவியலும் வேறுபட்ட எம்மனோர்க்கு அங்ஙனங் கிடந்தவாறே யெடுத்து மொழிபெயர்த்து விடின் அச்செய்யுட்பொருளறிந் தின்புறுதல் செல்லாமையின், தமிழ் வழக்குக் கேற்குமாற்றான் அதனைச் சிற்சில விடங்களிற்றிரிவு படுத்தி எதுகை நயம், மோனை நயம், சொற்பொருட் பொருத்தங்கட்கேற்பச் சில கூட்டியமைத்து இதனை யீண்டு வெளியிடத்துணிந்தாம். இன்னும் இதன்கண் திருத்தங்கள் செய்து செய்யுளழகை யுயர்த்த வல்ல நுட்பங்கள் இதனை நோக்கும் நண்பர்கள் அறிவாராயின், அவற்றை அன்பு கூர்ந்து தெரிவித் தெம்மை யின்பமுறுத்துவாராக.

ஒளிவனப்பி னிரதிதனக் குறுபாங்கி மாராகி யொளிர்செஞ் சாந்த
நளிகொளுவ வெழின்முலைமேற் றிமிர்ந்தாங்கு நறுஞ்செந்தாமரைகள் பூப்ப
வெளிவந்து களிதழுவ விளையாடு வியன்பருவ மடந்தை மார்தாந்
தெளிபல பகல்விரும்பு மலரவிழ்த்துத் திகழாண்டு பெழுப்பு வாரால். (க)

அக்காலை யிரவதனி லினியவிசை யழகுதர மிழற்று மோர்புட்
குக்கூவென் றிசைகுயிலின் குறிப்பாட்டி னெதிர்வேனிற் குலவு பூண்கண்
மிக்கூர வருமிடத்திற் பொதிகொண்டு வெளியுகுப்ப விரிதண் கோடை
மைக்கூருந் தெளிவிசும்பிற் சிறைதிரட்டு மணந்தெளித்தின் புறுக்கு மன்றே.

---

(1) முதனூலில் 'வீனஸ்' (Venus) என்பதற்கேற்ப 'இரதி' எனப்பட்டது. இரதி - காமன் மனைவி; உயிர்கட்குக் காமவின்பத்தை நுகர்விப்பவள். 'வேனில்' முதலிய பருவங்களைப் பெண்களாகக் கூறுபடுத்தி 'வீனஸ்' என்பவளுக்குத் தோழிமாராகக் கிரேக்கர் கூறுபவாகலின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. தமிழ் வழக்குக் கேற்பச் 'சாந்தம்' 'தாமரை' முதலியவாகச் சில திரித்துச் சேர்க்கப்பட்டவாறு காண்க. ஆண்டு-வருஷம்.

(2) இரவிற்பாடும்புள் - Nightingale. கோடை - மெல்லிதின் வீசும் மேல்காற்று.

பரியவரைப் பெருமரங்க டிணிகோடு பயந்தசெழு நிழல்க டோறும்
பொரிபொருட்டுச் செவிரமுறு மரைமரங்கள் பொலிந்துகவியதர்கடோறும்
விரிதிரைக்கைபொருதடத்தின் கரைமருங்கும் விளங்குகலை மகளொன்றோடு
முரிதிருப்பப் புறமிடைந்து மருதநில மக்களென வுறுமக் காலை. (௩)

மன்பதையி னவாவளவு வறிதெழுந்து கழியுமது வென்னே யென்னே
யின்பமது வுளந்துளும்பச் செருக்குறுவோ ரிழிவெய்தித் தாழ்த லென்னே
துன்பமறுபொருளுடையோ ரதுதொலையத் துயரடைத லென்னேயென்னே
யன்புதரு கவலையுட னரிதுழைப்போ ரஃதின்றி யார்த லென்னே. (௪)

நெடிதுயிர்க்கு முழுபகடு நிலனசைஇ வறிதிருப்ப நீள்வா னூடு
குடிகொளுயிர்க் குழாம்பரந்து கறங்குமொலிகுலவுறுத லென்னேயென்னே
கடிமலரூற் றுறச்சுரக்குங் கழிசுவைத்தேன் பருகவெழு காதல் கூரத்
துடிசிறைபி னிளஞிமிறு துளும்புபக லொளிப்புனலி னீந்து மன்றே. (௫)

அவைதம்மிற் சிலமொழிந்த வொளிப்புனலிற் சிறிதுபடீஇ யசைந்து செல்ல
வுவைசில்ல பொலன்விளங்குஞ் சிறைப்படாஅ முயரவிரித்தொளிஞாயிற்றி
னவையின்றி யவிரொளிமு னலமிளிரப் பலகாட்டி நடப்ப வெல்லா
மிவைதாமிம் மனிதருற வருவாழ்வென் றெழுநினைவின் விழிக்கு மன்றே. ()

இடங்குழுமி நகர்வனவு மெழுந்துயரப் பறப்பனவு முதலா வெல்லாந்
தொடங்குழியே மறிதரவு முடிவுகொளுந் தொழிலரிதி னுஞற்று வோரு
முடங்குகளி யுளம்விளைய நுகர்வோரு மூழ்வலியா கியபல் வண்ணப்
படங்குலவச் சிலவருநாட் பரப்பிடைபோழ்ந் தரிதெழுந்து பரிகு வாரால்.

---

(3) பரிய அரை - பெருத்த அடி. அரை - Trunk. பொருட்டு - கரமேடு. செவிரம் - பாசி. அதர் - காட்டுவழி ; Glade. கலைமகள் - Muse. புறம் இடைதல் - முதுகு சாய்தல். மருதநிலமக்கள் - நாகரிகமில்லாத நாட்டுப்புறத்தார் : Rustics.

(4) மன்பதை - மக்கட்பரப்பு. உழவுத்தொழில் செய்வோர் வேனிற்காலத்தில் வறிதிருத்தலின் நாலாவது வரியில் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டது.

(5) வேனிற்காலத்து உழவு நடவாமையின் உழவுமாடு வறிதிருக்குமென்பதாம். அசைஇ - இளைப்பாறி. இக்காலத்துச் சிலவறிதிருப்ப வேறு சில மிக அரிதினுழைப்பதென்னென வியந்தவாறு. கறங்குதல் - சுழலுதல். ஞிமிறு - ஒருவண்டு. ஒளிப்புனல் - பேய்த்தேர்.

(6) படாம் - போர்வை. நவை - குற்றம் ; மேகத்தான் மறைபடுதல். விழிக்கும் - தோன்றும் ; விளக்கும் ; "விழிப்பத்தோன்று" என்பதனுள் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

(7) தொடங்குழி - தொடங்கியவிடம். மறிதரல் - திரும்பிவரல். உஞற்றுதல் - அரிதுமுயலல். படம் - போர்வை, போழ்தல் - ஊடறுத்தல். எல்லாரும் வாழ்நாட் பரப்பை யூடறுத்து விரைந்து வானுலகு செல்வரென்பதாம்.

இழவூழி னொருகருங்கையிழைத்தகொடுங்கொலையானே விறுமாப்பெல்லாம்
விழவூரும் பெருமுதுமை யதனானே வெறியாட்டு முழுது நீங்கி
பழகூர வவர்பலரு மிரும்புழுதி யாகியயா வுயிர்ப்ப யாவு
மெழவூறு மெமதுளத்தி லிடையறு தக்காலை யெழுந்த வன்றே. (அ)

இனையபல வருமையெலா மினிதொளிர விளவிளையாட் டொருசின் மாக்க
டினையளவு மவைநினையா ரெமைநோக்கி யொழுக்கமறி சிறுமையுள்ளா
யெனவகையை யொருதனியீத் தனைநிகர்வை யெழில்கிளரு மகளி ரோடு
நனைமகிழ்வு தலைசிறப்ப நலம்பருகி யின்பமுறு நடையை மன்னே. (கூ)

வளங்கெழுநற் றெளிமதுவ முடன்றொகுத்த வளரிறு லுனக்கொன் றின்று
றுளங்கொளிகால் கலவநனி துலங்கவிரித் தெழவொன்று சிறிது மின்று
லிளம்பருவங் கடுஞ்சிறைகொண் டியரவெழுந் திறந்ததுநின் பரிதி பட்ட
துளர்வேனில் கழிந்ததினி விளையாட வெழுதுமென வுரைத்தார் மன்னே.

நாகபட்டினம் - வேதாசலம்பிள்ளை.

---

* வாழ்க்கைப்பயன்.

(237 - ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

IV. பொழுது போக்கு.

'எல்லாம் வேலையாயும் விளையாட்டே யில்லாமலும் இருந்தாற் சொக்கன் மந்தியாய் விடுவான்' என்ற பழமொழி யெல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப் படுகின்றது. வேலை வீட்டினுள்ளேயே செய்யப்படுவதா யிருந்தால் அதுவும் அவனை மென்மையான பையனாகவும் சோர்வுள்ள மனிதனாகவும் ஆக்கிவிடும். விளையாட்டுக்கள் ஒருவாற்றானும் வீண்காலப் போக்கல்ல. சரீ

---

8. இழவூழ் - கேடுபயக்கும் விதி. கருங்கை - கொலைத்தொழிலிற் பழகியகை; "கொன்று வாழ் தொழிலினும் வன்பணித் தொழிலினுங், கன்றிய தொழிற்கை கருங்கையெனப்படுமே" என்றுரைதலின். அயா வுயிர்த்தல் - இளைப்பாறுதல்.

(9) ஈ - ஈப்பறவை; a fly. எழில் - அழகு.

(10) இறல் - தேனடை; உருவகவகையால் இன்பந்தரும் பொருட்டொகுதி மேனின்றது. கலவம் - மயிற்றோகை; உருவகவகையாற் சிறந்த வுடைமேனின்றது. பரிதி - சூரியன். 'நின்பரிதிபட்டது' என்பது வாழ்நாள் கழிந்ததென்பதனைக் குறிப்பானுணர்த்திற்று. இவ்விரண்டு பாட்டானும், உலகியற்பொருள் துறவுள்ளந் தோற்றுவிக்குமாகவும், அந்நுண்மை யறியமாட்டாதார் வேறு சில இன்பங்களையே பெரிதெடுத்துக் கூறுவரென முதனூற்புலவர் முடிவுரை கூறினர்.

* Lubbuck's "The Use of Life."

ரத்தையும், முக்கியமாக நம்சாதாரணத் தொழில்கள் விரிக்காது சுருக்கக்கூடிய கைகளும் மார்புமாகிய மேற்பாகத்தையும் அவை நன்றாகச் செய்கின்றன.

விளையாட்டுக்கள் மனிதனைச் சௌக்கியமாக இருக்கச்செய்வனவேயன்றி அவன் வேலை செய்வதற்கு ஊக்கமுமளிக்கின்றன. அவை பிறரோடு வாழவும் சிறு விஷயங்களிற் பெருங்கவனம் செலுத்தா திருப்பதற்கும் நியாயமாய் விளையாடுவதற்கும் ஒரு நன்மையையும் அதிகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாதிருக்கவுங் கற்பிக்கின்றன.

அவை குணாபிவிருத்தியும் சரீர சௌக்கியமும் நூல்களிற் காணப்படாதனவும் கற்பிக்கக் கூடாதனவுமான குணங்களாகிய தைரியமும் பொறுமையும் அடக்கமும் நல்லியல்பும் ஆகிய இவற்றைக் கொடுக்கின்றன. * டியூக் ஆவ் வெலிங்டன் † வாடர்லூ யுத்தம் ஈடனின் விளையாட்டிடங்களில் ஜெயிக்கப்பட்டதென்று உண்மையொடு கூறினர். சாதாரண பாட சாலைகளிலறியப்படும் மிகவுநல்லனவும் பயனுள்ளனவுமானவை பையன்கள் விளையாட்டிடத்தில் அறிவனவே. விளையாட்டுக்களெல்லாம் வாழ்க்கையில் ஊக்கம் விளைப்பனவாய் மட்டும் இருக்க வேண்டுமே யன்றி அவையே தொழிலாய்க் கொள்ளப்படாது.

சௌக்கியத்திற்கு விளையாட்டின் இன்றியமையாமையைப் பற்றி நோக்குமிடத்து யான் நம்பெரிய உடனூற் புலவரிருவரை மேற்கோளாகக் கூறுவேன்.—“விளையாட்டுக்கள் பொழுது போக்குக்களின் முக்கிய பாகங்களை யதிகமாய் உடையன. அன்றியும் தொழிலிலும் தினவேலையிலும் மிக்க பயனுள்ள குணாதிகாரம் செலுத்துகின்றன. ஏனெனிற் பணத்தில் அவை சாதாரணக் களிப்புறத் தூண்டாமலும் இழிந்த மனதன்றியும் பையன்களையும் மனிதரையும் வேலை செய்யச் சேர்த்து விடுகின்றன. தம்மொடு நன்றாக வேலை செய்வோரொடு நல்ல விஷயங்களி லெல்லாம் கூட்டாளிகளாயிருக்க அவை கற்பிக்கின்றன. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் வென்றிக்கு முக்கிய காரணங்களுளொன்றாகிய பிறரொடு வேலை செய்யும்வன்மையை யவை கற்பிக்கின்றன. தம் இயற்கையா லில்லாவிடினும் வழக்கமாய் அவை நியாயத்தொடு விளையாடுதற்குக் கற்பிக்கின்றன. போட்டி யெவ்வள வதிகமாயிருந்தாலும் அவற்றிற் றிருட்டாட்டம் செய்தல் எல்லாருக்குமொப்ப அவமானமானது. நேர்மையொடு விளையாடுவோர் நேர்மை யொடு நடப்பதற்கின்னும் சித்தராயிருப்பார். தம் விளையாட்டில் அதிக யோக்கியமாக இருப்பரேல் அது ஜனங்களைச் சட்டத்தின் எல்லைக்குள் வெகு தூர மிருக்கும் பலவற்றையும் நிந்திக்க உதவி செய்யும். நல்லனவும் சுறுசுறுப்புள்ளனவுமான பொழுது போக்குக்களனைத்திலும் காணப்படுவனவும் அவற்றின் பயன் சார்ந்துள்ளனவுமான முக்கிய வடையாளங்களைப்

* Duke of Wellington. † Waterloo.

பார்ப்பேமேல் அபிச்சயங்கள், அதிசயங்கள், ஒழுங்கான வேலையினின்றும் வேறான பிறிதொன்றில் தம் புத்தியைப்பயன் படுத்தும் சமயங்கள், ஆகிய விம்மூன்றில் ஒன்றையாதல் அதற்கு மேற்பட்டனவற்றையாதல் அவையனைத்தும் அடக்கிக்கொண் டிருக்கின்றன வெனக்காண்பேமென்றுயான் நினைக்கின்றேன். இம்மூன்று விஷயங்களின் பொருத்தம் அவை பல உழைப்பாளிகளின் சாதாரண வேலைகளோடு முற்றிலும் மறுதலைப்பட்ட இனிய மாறுபாடுகளைக்கொடுக்கின்றதிலும் வாழ்க்கையின் அற்றைத் தொழிலிற் பயன் படுத்தப்படாததனால் வலியற்றுதல் இழக்கப்பட்டதால் போகக் கூடிய வன்மைகளையும் நற்குணங்களையும் உபயோகிக்கச்சமயம் தருதலிலும் உளதெனத் தோன்றுகின்றது" என்று **ஸர்ஜேம்ஸ் பேஜெட்** கூறுகின்றார்.

தமது புதிய ரீட்பிரசங்கத்தில் "தசையின் வேலையிலும் களைப்பு மனத்தினதே. உண்டாக்குவதில் தசை பிரயாசமே பெடுத்துக் கொள்ளாத ஒரு விதமனக்களைப்பையும் யாமறிவேம். நம்மறிவெலாம் தசைவேலையைப் போலவே மனவேலையும் ரசாயன மாறுபாடடைகின்றதென்றும் அம்மாறுபாடுகள் குறிப்பாகப் பார்ப்புழி வேறாயிருப்பினும் மனத்திலும் தசையிற்போலவே ஒரே வரிசையாயுள வென்றும் மனமாறுபாடுகளின் சிறுமையைத் தசைமாறுபாடுகளின் சிறுமையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இரண்டும் சரியா யிருக்கின்றன வென்றும் நரம்புக்குரிய பதார்த்தத்தின் மிக்க உணர்ச்சியால் நிரப்பச் சரியா யிருக்கின்றன வென்றுமே காட்டுகின்றது.

தூய குருதியின்-அதாவது தாழ்ந்த வளவுள்ள சருவிகளின் கூட்டுத் தொழிலினால் தூய்தாக்கப்பட்ட குருதியின் - போதிய பெருக்கம் வேலை செய்யும் பாகம் வேகமாகப் புதிதாக்கப்படுதற்கும் தீய விளைவுகள் வேகமாக நீக்கப்படுதற்கும் தசையின் வாழ்க்கைக்கு வேண்டுமாகில், அது மனத்தைப்பற்றியும் உண்மையே ஒருகால் இன்னும் அதிக உண்மையாயிருக்கும். மேலும் பிராணதாரணப் பிரயத்தினத்தில் தன்னினும் இழிந்த உதவிகளையோடி முந்தக்கூடிய ஒரு மூளை முன்னுக்கு வந்திருக்கின்றது. நன்றாய் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட மிதச்செலவிலும் கலப்பான இயந்திரமெல்லாம் வேலை செய்யக்கூடிய சமயத்திற்கும் களைப்பு வரும் சமயத்திற்கும் நடுவிலுள்ள அதிகபயனுள்ள வேலைசெய்யும் நேரம் மிக ஒடுக்கமான வரையறைகளாற் சூழப்பட்டுளது. யானுமக்குமுன் கூறியிருப்பதில் ஏதேனும் உண்மையிருந்தால் அவ்வரையறைகளை விரிப்பதற்கு இழிவான உதவிகளின் திறமான கூட்டுத் தொழிலாற் களை வாராதிருக்கச் செய்ய அவற்றைத் தைரியப்படுத்துதல் போல் மனதை யின்னும் வேகமாக்குவது நல்லவழி யன்று" என்று ராஜரீகக் குழாத்தின் காரிய தரிசியாகிய **மைகேல் பாஸ்டர்** என்பவர் கூறினார்.

வேட்டை, சூதெல், மீன் பிடித்தல் இவையெலாம் சாதாரண பாஷையில் விளையாட்டுக்களே. நம்முழைப்பையும் பொழுது போக்கையும் வேட்டைநாயொடும் துப்பாக்கியொடும் மீன் பிடிக்குங் கழியொடும் எடுத்துக் கொள்ளாதவரும் அதன் வசிகரத்தை யுணர்வார். வெகுதூரம் விளையாட்டுக்காகவும் விளையாட்டினாலும் பிழைத்திருந்ததே யன்றி அதை விண்ணுலகில் உயர்ந்த வின்பமெனக் கருதிய நம்முன்னோரிட மிருந்து அதைப் பெற்றோம்.

"இறந்தவர்தங் கல்லறையி லிருங்காட்டுப் பன்றிசுற்றும்
மறந்துமது தன்னவர்தம் மௌனநிலைக் கிடரியற்ரு
தறந்தவா வவர்களுந்தா மன்பினிள மைப்போழ்திற்
சிறந்தவிளை யாடல்களைத் தினம்விரும்பி மேலெழுவ."

என்று ஒஸியன் கூறுகின்றார்.

சருர்கை - வரதாசாரியன்.

சமாசாரக் குறிப்புகள்.

செந்தமிழ்ச் சங்கம்:—திரிசிரபுரம் எஸ். பி. ஜி. ஹைஸ்கூலின் செந்தமிழ்ச் சங்கத்து வருஷபூர்த்தி மகோற்சவம் சென்ற ஏப்பிரல்மீ 20உ நடந்தது. அன்றைத்தினம் கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரமஸ்ரீ உ. வே. சுவாமிநாத ஐயரவர்கள் தமிழைக் குறித்தோ ருபந்நியாசம் செய்தனராம். அதிற் சிலபாகத்தை எடுத்து இங்குப் பிரசுரிக்கின்றோம்:— "தமிழ்த் தெய்வத்தைப் பெண்ணாகவும் அரசனாகவும் உருவகம் செய்தார்கள். அங்ஙனம் பெண் அணங்காக உருவகித்தபோது அவர்கள் அப்பெண்ணுக்கு இயல்பாக வுண்டென்று காட்டிய அலங்காரங்கள் வியக்கற்பாலது. ஒருவரும் இதுவரை நினைத்து மறியாதது. அதாவது **சிந்தாமணி** என்னும் காவியமே சிதறுருத அரதனப் பணியென்றும் **சிலப்பதிகாரமே** கெடாத காற்சிலம்பென்றும் அதினின்று எழும் இயலிசை நாடகமென்னும் ஓசைபேதமே அச்சிலம்பொலி என்றும், **மணிமேகலை, மதுரைக்காஞ்சியே** கெடாத மேகலாபரண முதலிய இடையணி என்றும், **குண்டலகேசியே** காதணி யென்றும் அங்ஙனம் தமிழ் அணங்குக்குக் காதுக்குக்கிட்டியும் நம் காதுக்கு இன்னும் கிட்டவில்லை யென்றும் **வளையாபதியே** கைவளை யென்றும் ஆண்பால் முதலிய ஐம் பாலே இப்பெண் பாலுக்குரிய ஐம் பால் (கூந்தல்) என்றும், **சூளாமணியே** சிரோரத்தின மென்றும், வெண்பாமாலையே வாடாத பூமாலை யென்றும் அனந்தவண்ணமும் 10 - அழகாக அமையப்பெற்றதென்றும் செய்யுளிலமைந்த சீர்முப்பதுமே அப்பெண்ணுக்குவந்த சீர் என்றும், **பொன் வண்ணத்தந்தாதியே** அன்னவள் வண்ணம் பொன் வண்ணமென்றும், கலை 64-ம் வஸ்திரமாக விளங்கிய தென்றும்,

திருவாசகம், திருவாய்மொழியே வாய்மொழி யென்றும், மாலை மாற்றே அப்பெண்ணின் மாலைமாற்றென்றும் இன்னுமனேக நுட்பமான அலங்காரங்களைச் சொன்னயம் பொருணயம் தோன்ற எடுத்தோதியும், அரசனை ரூபகப்படுத்தியபோது எழுத்து முதல் ஐந்து அதிகாரமே சிருஷ்டி முதற் பஞ்சாதிகாரமென்றும் பொருள் கோள் எட்டே அவ்வரசர்க்குப் பொருள்கொளல் என்றும், கஜம், சிவிகை, இரதம் முதலிய பந்தங்களே படைகளாமென்றும் சுழிகுளமே குளமென்றும், பிரபந்தமுடைமையே அவ்வரசு நீர்வளம் பொருந்திய தென்பதும், சிவபெருமான் மண்சுமந்து அடிபட்ட காட்சியே தமிழ்ச் செங்கோலுக்கு யாவரும் கீழ்ப்படிதல் அவசியமென்பதையும் பல எடுத்தோதினர்கள்."

சென்னை சர்வகலாசாலை:—இதனடியிற் குறிக்கப்பட்டவர்கள் 1901 வரு த்திய தமிழ்ப் பரீக்ஷை கர்த்தர்களென்பது தெரியவருகிறது.

பிரதம பரீக்ஷை கர்த்தர்கள் :—

(1) ம-௱-௱-ஸ்ரீ, T. இராமகிருஷ்ண பிள்ளையவர்கள், B. A., F. M. U. F. R. H. S. (அக்கிராசனாதிபதி)

(2) ,, J. M. வேலு பிள்ளையவர்கள், F. M. U.

(3) ,, J. லாஜரஸ், F. M. U.

(4) ,, T. பாலசுந்தர முதலியாரவர்கள்.

(5) ,, V. கனகசபை பிள்ளையவர்கள், B.A., B. L.

(6) ,, T. செல்வகேசவராய முதலியாரவர்கள், M. A.

பூபானிக் பிளேக் :—(Plague) : இக் கொள்ளைநோய் இவ்விராஜதானியில் 1898வரு ஆகஸ்ட்டுமீ ஆரம்பித்தது. இந்தமாசம் முதல்தேதி வரையில் 5,379-பேருக்கு இது கண்டது. இதில் மாண்டவர்கள் 4,052 - பேர். சேலம் ஜில்லாவில் மாத்திரம் 2,216-பேர் இதனால் இறந்துவிட்டார்கள்.

கல்வி:—இந்திய கவர்ன்மெண்டுக்குத் தற்காலத்திற் தலைவராயிருக்கும் கனம் பொருந்திய கவர்னர் ஜனரல் கர்ஸன் துரையவர்கள், கவர்ன்மெண்டாருடைய கல்வி விசாரணை டிபார்ட்டுமெண்டிலும், இந்தியாவின் கல்வி அபிவிருத்தியைக் குறித்த சில விஷயங்களிலும் சீர் திருத்தங்கள் சில கூடிய சீக்கிரத்திற் செய்யப்போகிறதாகத் தெரியவருகிறது.

பர்த்ருஹரி :—இந்தப் பத்திரிகையிற் பற்பல சஞ்சிகையில்வந்த இந்நீதி விஷயம் ஒன்றாய்த்திரட்டிப் புத்தகரூபமாய் வெளிவந்திருக்கிறது. வேண்டுபவர்கள் ஞானபோதினி ஆபீசுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இதனைச் சென்னைச் சர்வ கலாசாலை 1903-ஆம் வருஷத்திய எப். ஏ., (F. A.,) பரீக்ஷைக்குப் பாடமாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்களெனக் கேட்க மிகவு முவந்தனம்.